

AKT O USŁUGACH CYFROWYCH

Komentarz

redakcja naukowa Jacek Gołaczyński, Rafał Skibicki

Gabriela Bar, Kamila Brylak, Witold Chomiczewski, Wojciech Dubis
Maria Dymitruk, Krzysztof Garstka, Aleksandra Glanc-Gołaczyńska
Jacek Gołaczyński, Łukasz Goździaszek, Jarosław Greser, Bartosz Kolarz
Aleksandra Kuczerawy, Wojciech Lamik, Joanna Lentka-Wróbel
Martyna Mielniczuk-Skibicka, Magdalena Piech, Przemysław Połański
Patricia Sharp, Rafał Skibicki, Jędrzej Stępnowski, Agnieszka Sztoldman

---

KOMENTARZE PRAKTYCZNE

AKT O USŁUGACH CYFROWYCH

Komentarz

redakcja naukowa Jacek Gołaczyński, Rafał Skibicki

Gabriela Bar, Kamila Brylak, Witold Chomiczewski, Wojciech Dubis
Maria Dymitruk, Krzysztof Garstka, Aleksandra Glanc-Gołaczyńska
Jacek Gołaczyński, Łukasz Goździaszek, Jarosław Greser, Bartosz Kolarz
Aleksandra Kuczerawy, Wojciech Lamik, Joanna Lentka-Wróbel
Martyna Mielniczuk-Skibicka, Magdalena Piech, Przemysław Polański
Patricia Sharp, Rafał Skibicki, Jędrzej Stępniewski, Agnieszka Sztoldman

---

KOMENTARZE PRAKTYCZNE

Stan prawny na 10 maja 2024 r.

Recenzent

Dr hab. Dariusz Szostek, prof. Uniwersytetu Śląskiego

Wydawczyni

Monika Pawłowska

Redaktorka prowadząca

Katarzyna Gierłowska

Opracowanie redakcyjne

Violet Design

Projekt okładek serii

Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

Poszczególne części komentarza napisali:

Gabriela Bar – art. 3 lit. s, art. 27, art. 30, art. 34, art. 35, art. 39

Kamila Brylak – art. 22, art. 45, art. 47, art. 48, art. 58, art. 79, art. 80

Witold Chomiczewski – art. 64–76

Wojciech Dubis – art. 84–86

Maria Dymitruk, Bartosz Kolarz – art. 51

Maria Dymitruk, Joanna Lentka-Wróbel – art. 49

Maria Dymitruk, Patricia Sharp – art. 3 lit. n, o, art. 50

Krzysztof Garstka – art. 10

Aleksandra Glanc-Gołaczyńska – art. 4, art. 5

Jacek Gołaczyński – art. 1, art. 2, art. 3 lit. a, e, l, u, art. 33, art. 53, art. 77, art. 78, art. 82

Łukasz Goździaszek – art. 21, art. 37, art. 42, art. 43, art. 55–57, art. 61–63

Jarosław Greser – art. 38, art. 40, art. 87, art. 88

Aleksandra Kuczerawy – art. 18, art. 20

Wojciech Lamik – art. 3 lit. c, f, g, h, i, j, art. 11–13, art. 29

Martyna Mielniczuk-Skibicka – art. 3 lit. r, w, art. 19, art. 26, art. 46

Magdalena Piech – art. 3 lit. b, art. 6, art. 7, art. 15, art. 24, art. 31, art. 32, art. 41

Przemysław Polański – art. 16, art. 17

Rafał Skibicki – art. 3 lit. d, k, p, q, t, v, x, art. 8, art. 9, art. 36, art. 52, art. 81, art. 83, art. 89–93

Jędrzej Stępniewski – art. 3 lit. m, art. 14, art. 25, art. 59, art. 60

Agnieszka Sztoldman – art. 23, art. 28, art. 44, art. 54

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2024

ISBN 978-83-8358-620-5

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

Dział Praw Autorskich

01-208 Warszawa, ul. Przykopowa 33

tel. +48 728 313 462

e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

SPIS TREŚCI

Wykaz skrótów	19
Wprowadzenie	25
Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych)	31
Rozdział I	
Przepisy ogólne	103
<i>Artykuł 1.</i> Przedmiot i zakres stosowania	103
<i>Artykuł 2.</i> Zakres stosowania	108
<i>Artykuł 3.</i> Definicje	114
1. Usługa społeczeństwa informacyjnego (lit. a)	116
2. Odbiorca usługi (lit. b)	118
3. Konsument (lit. c)	120
4. Oferować usługi w Unii (lit. d)	123
5. Istotne powiązanie z Unią (lit. e)	124
6. Przedsiębiorca (lit. f)	125
7. Usługa pośrednia (lit. g)	128
7.1. Uwagi ogólne	128
7.2. Usługa zwykłego przekazu	129
7.3. Usługa cachingu	129
7.4. Usługa hostingu	130
8. Nielegalne treści (lit. h)	132
9. Platforma internetowa (lit. i)	135
10. Wyszukiwarka internetowa (lit. j)	138
11. Publiczne rozpowszechnianie (lit. k)	141
12. Umowa zawierana na odległość (lit. l)	145
13. Interfejs internetowy (lit. m)	146

14. Koordynator ds. usług cyfrowych właściwy dla miejsca siedziby (lit. n)	147
15. Koordynator ds. usług cyfrowych właściwy dla miejsca przeznaczenia (lit. o)	148
16. Aktywny odbiorca platformy internetowej (lit. p)	149
17. Aktywny odbiorca wyszukiwarki internetowej (lit. q)	151
18. Reklama (lit. r)	151
18.1. Definicja „reklamy” we wcześniejszych aktach prawnych	151
18.2. Reklama jako informacja przeznaczona do propagowania przekazu	152
18.3. Przekaz osoby prawnej lub fizycznej	154
18.4. Komercyjny i niekomercyjny cel propagowanego przekazu	154
18.5. Informacja prezentowana przez platformę internetową na jej interfejsie internetowym	156
18.6. Otrzymywane przez platformę wynagrodzenie za promowanie przekazu	156
18.7. Obowiązki dotyczące reklam wynikające z DSA	157
19. System rekomendacji (lit. s)	157
20. Moderowanie treści (lit. t)	160
21. Warunki korzystania z usług (lit. u)	162
22. Osoby z niepełnosprawnościami (lit. v)	163
23. Informacja handlowa (lit. w)	164
24. Obrót (lit. x)	164

Rozdział II

Odpowiedzialność dostawców usług pośrednich	167
--	------------

Artykuł 4. „Zwykły przekaz”	167
1. Uwagi ogólne	167
2. Charakterystyka usługi zwykłego przekazu w kontekście odpowiedzialności jej dostawcy	168
3. Zasady wyłączenia odpowiedzialności i możliwość skorzystania z warunków wyłączenia odpowiedzialności	171
4. Obowiązek podporządkowania się nakazom sądowym i administracyjnym	173
Artykuł 5. „Caching”	175
1. Uwagi ogólne	175
2. Charakterystyka usługi cachingu w kontekście odpowiedzialności jej dostawcy	176
3. Zasady wyłączenia odpowiedzialności i możliwość skorzystania z warunków wyłączenia odpowiedzialności	179
4. Wnioski końcowe	180

Artykuł 6.	Hosting	181
1.	Uwagi ogólne	181
2.	Uwagi ogólne na temat wyłączenia odpowiedzialności dostawców hostingu, w tym platform internetowych, za informacje przechowywane na żądanie odbiorców usługi	183
2.1.	Brak wiedzy o nielegalnych treściach	183
2.2.	Źródła konkretnej wiedzy	185
2.3.	Aktywna rola i neutralność	186
2.4.	Bezwzględne podjęcie działań w celu eliminacji treści nielegalnych	189
2.5.	Działanie z upoważnienia lub pod kontrolą	190
2.6.	Nakazy wobec pośredników	191
3.	Dodatkowe uwagi na temat platform internetowych umożliwiających konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów zawieranych na odległość (platformy B2C)	192
3.1.	Przesłanki wyłączenia odpowiedzialności	192
3.2.	Dodatkowe wytyczne dotyczące działania z upoważnienia lub pod kontrolą	196
Artykuł 7.	Dobrowolne czynności sprawdzające prowadzone z własnej inicjatywy i zgodność z prawem	197
1.	Uwagi ogólne	197
2.	Cel przepisu	198
3.	Warunki korzystania z art. 7 – dobra wiara i należyta staranność	201
4.	Wnioski ogólne	202
Artykuł 8.	Brak ogólnych obowiązków w zakresie monitorowania lub aktywnego ustalania faktów	203
1.	Uwagi ogólne – granica obowiązków dostawców usług pośrednich	203
2.	Wcześniejszy stan prawny – prawo UE – art. 15 dyrektywy 2000/31/WE	205
3.	Wcześniejszy stan prawny. Prawo polskie – art. 15 u.ś.u.d.e.	205
4.	Zmiana znaczenia zakazu ogólnego monitorowania informacji względem orzecznictwa TS	207
5.	Dopuszczalne monitorowanie szczególne	209
6.	Inne przykłady wykorzystania art. 8 DSA	210
Artykuł 9.	Nakaz podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom	212
1.	Uwagi ogólne	214
2.	Wcześniejszy stan prawny	214
3.	Obowiązek informowania organu przez pośrednika o wszelkich podjętych działaniach w odpowiedzi na nakaz (ust. 1)	215
4.	Minimalne zasady wydawania nakazów	216
5.	Pierwszy warunek nakazu: sześć elementów	217
6.	Drugi warunek nakazu: zakres terytorialny	218

---

7. Trzeci warunek nakazu: odpowiedni język	220
8. Ciąg przekazywania informacji między organami oraz koordynatorami ds. usług cyfrowych (ust. 3–4)	221
9. Przekazanie informacji użytkownikowi (ust. 5)	221
10. Brak uszczerbku dla prawa cywilnego procesowego i krajowego prawa karnego	222
11. Nakazy a zasada państwa pochodzenia	222
12. Egzekwowanie wykonania nakazów	223
13. Projekt wdrożenia	224
Artykuł 10. Nakazy udzielenia informacji	224
1. Uwagi ogólne	226
2. Treść nakazu	226
3. Kwestia językowa	228
4. Obowiązki informacyjne	229
4.1. Obowiązek informowania organu wydającego nakaz (art. 10 ust. 1)	229
4.2. Obowiązek informowania koordynatora ds. usług cyfrowych (art. 10 ust. 3)	229
4.3. Obowiązek informowania innych koordynatorów ds. usług cyfrowych (art. 10 ust. 4)	229
4.4. Obowiązek informowania odbiorcy o podjętych krokach (art. 10 ust. 5)	229
5. Relacja z prawem krajowym	230
6. Wnioski końcowe	230
 Rozdział III	
Obowiązki w zakresie należytej staranności na potrzeby przejrzystego i bezpiecznego środowiska internetowego	231
 Sekcja 1	
Obowiązki mające zastosowanie do wszystkich dostawców usług pośrednich	231
 <i>Artykuł 11. Punkty kontaktowe dla organów państw członkowskich, Komisji i Rady Usług Cyfrowych .....</i>	<i>231</i>
<i>Artykuł 12. Punkty kontaktowe dla odbiorców usług .....</i>	<i>235</i>
<i>Artykuł 13. Przedstawiciele prawni .....</i>	<i>238</i>
<i>Artykuł 14. Warunki korzystania z usług .....</i>	<i>243</i>
<i>Artykuł 15. Obowiązki sprawozdawcze w zakresie przejrzystości spoczywające na dostawcach usług pośrednich .....</i>	<i>248</i>
1. Uwagi ogólne	249
2. Adresaci normy	251
3. Wymogi dotyczące sprawozdania	251

4. Zakres danych podlegających sprawozdaniu	252
5. Uprawnienia Komisji Europejskiej	254
6. Wnioski ogólne	255

Sekcja 2

Dodatkowe przepisy mające zastosowanie do dostawców usług hostingu, w tym platform internetowych	256
---	------------

<i>Artykuł 16.</i> Mechanizmy zgłaszania i działania	256
1. Zgłoszenie	257
2. Dostawca usługi hostingu	259
3. Charakter prawny zgłoszenia	260
4. Potwierdzenie otrzymania zgłoszenia	261
5. Powiadomienie o podjętej decyzji	261
<i>Artykuł 17.</i> Uzasadnienie	263
1. Uwagi ogólne	264
2. Dopuszczalne działania w ramach mechanizmu zgłoszenia i działania	265
2.1. Ograniczenia w zakresie widoczności treści	266
2.2. Zawieszenie, zakończenie lub inne ograniczenie płatności pieniężnych	267
2.3. Zawieszenie lub zakończenie świadczenia usługi	267
2.4. Zawieszenie lub zamknięcie konta odbiorcy usługi	268
3. Zawieszenie kont w przypadku powtarzających się naruszeń	268
<i>Artykuł 18.</i> Zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa	270
1. Uwagi ogólne	270
2. Wcześniejszy stan prawny	271
3. Obowiązek informowania o poważnych przestępstwach	272
4. Przekazywane informacje	273
5. Brak obowiązku profilowania i monitorowania użytkowników	274
6. Następstwa	274
7. Sankcje	275

Sekcja 3

Dodatkowe przepisy mające zastosowanie do platform internetowych	275
---	------------

<i>Artykuł 19.</i> Wyłączenie dotyczące mikroprzedsiębiorstw i małych przedsiębiorstw	275
1. Zasada proporcjonalności	276
2. Zakres wyłączenia	276
3. Dobrowolne spełnianie dodatkowych obowiązków przez podmioty objęte wyłączeniem zawartym w art. 19 DSA	277
4. Wyjątek dotyczący bardzo dużych platform internetowych	277

Artykuł 20.	Wewnętrzny system rozpatrywania skarg	277
1.	Uwagi ogólne	278
2.	Wcześniejszy stan prawny	279
3.	Decyzje podlegające zaskarżeniu	280
4.	Podmioty uprawnione do złożenia skargi	281
5.	Dostępność oraz terminy	281
6.	Przywrócenie treści	283
7.	Dodatkowe środki odwoławcze	284
8.	Używanie zautomatyzowanych systemów	285
Artykuł 21.	Pozasądowe rozstrzyganie sporów	286
1.	Upowszechnianie alternatywnych (pozasądowych) mechanizmów rozstrzygania sporów	289
2.	Organy pozasądowego rozstrzygania sporów	291
3.	Dobrowolność i obligatoryjność pozasądowego rozstrzygania sporów	294
4.	Współpraca i postępowanie przed organami pozasądowego rozstrzygania sporów	295
5.	Opłaty w postępowaniu przed organem pozasądowego rozstrzygania sporów	296
6.	Projektowane polskie prawo dostosowujące do DSA	297
Artykuł 22.	Zaufane podmioty sygnalizujące	298
1.	Wstęp	299
2.	Definicja zaufanych podmiotów sygnalizujących	301
3.	Zaufane podmioty sygnalizujące w świetle DSA	302
4.	Kryterium szczególnej wiedzy eksperckiej i kompetencji dla celów wykrywania, identyfikowania i zgłaszania nielegalnych treści	304
5.	Niezależność od platform internetowych	304
6.	Podejmowanie działań mających na celu dokonywanie zgłoszeń w sposób dokładny i obiektywny oraz z zachowaniem należytej staranności	305
7.	Przyznawanie statusu zaufanego podmiotu sygnalizującego	306
8.	Odebranie statusu zaufanego podmiotu sygnalizującego	307
9.	Obowiązki sprawozdawcze	308
10.	Rola zaufanych podmiotów sygnalizujących	309
11.	Zaufane podmioty sygnalizujące w świetle projektu ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną	310
Artykuł 23.	Środki podejmowane przeciwko nadużywaniu i ochrona przed nim	314
1.	Art. 23 ust. 1 – zawieszenie usług na rzecz odbiorców usługi	315
2.	Art. 23 ust. 2 – zawieszenie rozpatrywania zgłoszeń oraz skarg	318
3.	Art. 23 ust. 3 – kryteria oceny przez dostawców platform internetowych podstaw zawieszenia	319

---

4. Art. 23 ust. 4 – polityka dostawcy platform internetowych dotycząca nadużywania	320
<i>Artykuł 24.</i> Obowiązki sprawozdawcze w zakresie przejrzystości spoczywające na dostawcach platform internetowych	322
1. Uwagi ogólne	323
2. Adresaci normy	324
3. Wymogi dotyczące sprawozdania oraz zakres danych podlegających sprawozdaniu	324
4. Dane do celów wyznaczenia bardzo dużej platformy lub wyszukiwarki internetowej	325
5. Baza danych Komisji	326
<i>Artykuł 25.</i> Projekt i organizacja interfejsów internetowych	327
1. Zakres regulacji	327
2. Zwodnicze interfejsy	328
3. Występowanie zwodniczych interfejsów	329
4. Taksonomia zwodniczych interfejsów	329
5. Zakres zastosowania	332
6. Ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym	332
7. Zwodnicze interfejsy a przepisy RODO	334
8. Wytoczne KE	334
9. Fragmentaryzacja regulacji	335
<i>Artykuł 26.</i> Reklamy na platformach internetowych	336
1. <i>Ratio legis</i> oraz zakres regulacji	336
2. Obowiązek informacyjny dotyczący reklam (art. 26 ust. 1 DSA)	338
3. Obowiązek dostarczania funkcji pozwalającej użytkownikom na oznaczanie informacji handlowych (art. 26 ust. 2 DSA)	342
4. Zakaz prezentowania odbiorcom usługi platformy internetowej reklam opartych na profilowaniu z wykorzystaniem szczególnych kategorii danych osobowych (art. 26 ust. 3 DSA)	343
<i>Artykuł 27.</i> Przejrzystość systemu rekomendacji	347
1. Uwagi ogólne, umiejscowienie, struktura przepisu	347
2. Cel i znaczenie regulacji	348
3. Obowiązki dotyczące informowania o działaniu systemów rekomendacji	349
4. Główne parametry stosowane w systemach rekomendacji	351
5. Skuteczność informowania	352
6. Systemy algorytmiczne	353
7. Obowiązki VLOPs i VLOSEs oraz sankcje	354
<i>Artykuł 28.</i> Ochrona małoletnich w internecie	356

Sekcja 4

Dodatkowe przepisy dotyczące dostawców platform internetowych umożliwiających konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów zawieranych na odległość	365
--	------------

<i>Artykuł 29.</i> Wyłączenie dotyczące mikroprzedsiębiorstw i małych przedsiębiorstw	365
--	-----

<i>Artykuł 30.</i> Identyfikowalność przedsiębiorców	367
1. Uwagi ogólne, umiejscowienie, struktura przepisu	369
2. Cel i znaczenie regulacji	369
3. Dane pozyskiwane od przedsiębiorcy	370
4. Weryfikacja podanych informacji	371
5. Zawieszenie świadczenia usług platformy handlowej na rzecz przedsiębiorcy	373
6. Przechowywanie i ujawnianie informacji	374
7. Stosunek do innych przepisów	376

<i>Artykuł 31.</i> Zgodność w fazie projektowania	376
---	-----

1. Uwagi ogólne	377
2. Adresaci normy	378
3. Wymogi dotyczące zgodności w fazie projektowania	378
4. Sprawdzenie kompletności informacji przed umożliwieniem odbiorcy usługi oferowania produktów i usług	379
5. Losowa weryfikacja	382
6. Wnioski ogólne	383

<i>Artykuł 32.</i> Prawo do informacji	383
--	-----

1. Uwagi ogólne	384
2. Adresaci normy	384
3. Wymogi dotyczące prawa do informacji	385
4. Uruchomienie obowiązku z art. 32	386
5. Podanie informacji o zakupie do wiadomości publicznej	387
6. Informacje, jakie należy przekazać	387

Sekcja 5

Dodatkowe obowiązki spoczywające na dostawcach bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych w zakresie zarządzania ryzykiem systemowym	388
--	------------

<i>Artykuł 33.</i> Bardzo duże platformy internetowe i bardzo duże wyszukiwarki internetowe	388
---	-----

<i>Artykuł 34.</i> Ocena ryzyka	395
---------------------------------------	-----

1. Uwagi ogólne, umiejscowienie, struktura przepisu	397
2. Podejście oparte na ryzyku	397
3. Ocena ryzyka systemowego	400

4.	Przeprowadzanie oceny ryzyka	402
5.	Przechowywanie dokumentów związanych z oceną ryzyka	404
6.	Uwagi końcowe, stosunek do innych przepisów	405
<i>Artykuł 35.</i>	Zmniejszanie ryzyka	407
1.	Uwagi ogólne, umiejscowienie, struktura przepisu	408
2.	Znaczenie regulacji	409
3.	Środki zmniejszające ryzyko	409
4.	Łagodzenie negatywnych skutków spersonalizowanych rekomendacji i reklam	413
5.	Dostosowanie projektu usług i interfejsu do małoletnich	413
6.	Automatyzacja zmniejszania ryzyka	414
7.	Sprawozdania Rady Usług Cyfrowych i Komisji	414
8.	Wytyczne Komisji	415
<i>Artykuł 36.</i>	Mechanizm reagowania kryzysowego	415
1.	Uwagi ogólne	418
2.	Adresat obowiązku i organ uprawniony (ust. 1)	418
3.	Przesłanki przyjęcia decyzji przez Komisję	419
4.	Wymogi decyzji Komisji (ust. 3)	420
5.	Działania, do jakich mogą zostać zobowiązani VLOPs oraz VLOSeS (ust. 1 i ust. 5)	421
6.	Obowiązki Komisji po przyjęciu decyzji (ust. 4, ust. 7, ust. 11)	422
7.	Zmiana decyzji (ust. 8–9)	423
<i>Artykuł 37.</i>	Niezależny audyt	424
1.	Audyt bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych	426
2.	Cel audytu	427
3.	Podstawowe reguły audytu	427
4.	Organizacje przeprowadzające audyt	428
5.	Sprawozdanie z audytu	430
6.	Zalecenia operacyjne wynikające z audytu	432
7.	Metodyki audytowe	433
<i>Artykuł 38.</i>	System rekomendacji	434
1.	Dotychczasowy stan prawny	434
2.	Zakres podmiotowy	435
3.	Zakres przedmiotowy	436
<i>Artykuł 39.</i>	Dodatkowa przejrzystość reklam internetowych	438
1.	Uwagi ogólne, umiejscowienie, struktura przepisu	439
2.	Cel i znaczenie regulacji	439
3.	Repozytorium reklam	441
4.	Wymogi dotyczące repozytorium reklam	442
5.	Skutki usunięcia lub uniemożliwienia dostępu do reklamy	444
6.	Dobrowolne kodeksy postępowania	444

Artykuł 40.	Dostęp do danych i kontrola danych	445
1.	Dotychczasowy stan prawny	448
2.	Zakres podmiotowy	449
3.	Zakres przedmiotowy	449
3.1.	Dostęp do danych do celów monitorowania przestrzegania rozporządzenia	449
3.2.	Dostęp do informacji dotyczących działania systemów algorytmicznych	450
3.3.	Dostęp do danych dla badaczy	452
4.	Zweryfikowany badacz	452
5.	Badacz	455
6.	Zakres dostępu do danych	456
7.	Procedura dostępu do danych	457
8.	Akty delegowane	458
9.	Realizacja przepisów rozporządzenia na poziomie krajowym	458
Artykuł 41.	Komórka nadzoru przestrzegania niniejszego rozporządzenia	460
1.	Uwagi ogólne	462
2.	Adresaci normy	463
3.	Cel przepisu	463
4.	Gwarancje niezależności	463
5.	Zadania komórki nadzoru	465
6.	Kompetencje pracowników	466
Artykuł 42.	Obowiązki sprawozdawcze w zakresie przejrzystości	467
1.	Przejrzystość dostawców platform internetowych i wyszukiwarek internetowych	468
2.	Sprawozdawczość dostawców bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych	470
3.	Przekazywanie sprawozdań z audytu przez bardzo duże platformy internetowe i bardzo duże wyszukiwarki internetowe	471
Artykuł 43.	Opłata nadzorcza	471
1.	Obciążenie opłatą nadzorczą	473
2.	Limit kwotowy opłaty nadzorczej	473
 Sekcja 6		
Inne przepisy dotyczące obowiązków w zakresie należytej staranności		
Artykuł 44.	Normy	474
1.	Standardy a obowiązki należytej staranności wynikające z DSA	475
2.	Standaryzacja a akt o usługach cyfrowych (art. 44 ust. 1)	476
3.	Organy ustanawiające standardy	480
4.	Struktura nadzoru i rola Komisji (art. 44 ust. 1 i 2)	480

Artykuł 45. Kodeksy postępowania	481
Artykuł 46. Kodeksy postępowania w odniesieniu do reklam internetowych	487
1. Kodeksy postępowania dotyczące reklamy a kodeksy postępowania z art. 45 oraz 47 DSA	488
2. Kodeksy postępowania sprzyjające większej przejrzystości reklamy internetowej	489
3. Zawartość kodeksu postępowania dotyczącego przejrzystości reklamy internetowej	490
Artykuł 47. Kodeksy postępowania w odniesieniu do dostępności	490
Artykuł 48. Protokoły kryzysowe	493
Rozdział IV	
Wdrażanie, współpraca, sankcje i egzekwowanie	499
Sekcja 1	
Właściwe organy i krajowi koordynatorzy ds. usług cyfrowych	499
Artykuł 49. Właściwe organy i koordynatorzy ds. usług cyfrowych	499
1. Uwagi ogólne – model instytucjonalny organów ds. DSA	500
2. Wyznaczenie wielu organów przez państwa członkowskie	501
3. Termin powołania koordynatora ds. usług cyfrowych	504
4. Odpowiednie stosowanie przepisów do innych organów właściwych	504
5. Powołanie organów właściwych przez państwa członkowskie	505
6. Porównanie do RODO	506
Artykuł 50. Wymogi dotyczące koordynatorów ds. usług cyfrowych	506
1. Koordynatorzy ds. usług cyfrowych	507
2. Ustrój organu nadzorczego	507
3. Niezależność koordynatora ds. usług cyfrowych	508
4. Budżet	511
5. Kontrola finansowa	511
6. Kontrola sądowa	512
7. Polskie przepisy wdrażające DSA i wnioski <i>de lege ferenda</i>	512
Artykuł 51. Uprawnienia koordynatorów ds. usług cyfrowych	514
1. Uwagi ogólne	517
2. Uprawnienia sprawdzające	519
3. Uprawnienia egzekucyjne	521
4. Planowana regulacja krajowa	524
Artykuł 52. Sankcje	525
1. Uwagi ogólne	526
2. Podmiot kompetentny do nakładania sankcji	526
3. Charakter sankcji	527

4. Rodzaje sankcji	529
5. Obowiązek wdrożenia	531
<i>Artykuł 53.</i> Prawo do wniesienia skargi	533
<i>Artykuł 54.</i> Odszkodowanie	541
<i>Artykuł 55.</i> Sprawozdania z działalności	545
1. Zakres sprawozdania koordynatora ds. usług cyfrowych ze swojej działalności	545
2. Częstotliwość i postać sprawozdania koordynatora ds. usług cyfrowych ze swojej działalności	546
3. Jedno sprawozdanie koordynatora ds. usług cyfrowych z działalności kilku organów	547

Sekcja 2

Kompetencje, skoordynowane czynności sprawdzające

i mechanizmy spójności	548
-------------------------------------	------------

<i>Artykuł 56.</i> Kompetencje	548
1. Podział kompetencji nadzorczych i wykonawczych	549
2. Ogólne domniemanie kompetencyjne	549
3. Kompetencje w zakresie nadzorowania i egzekwowania obowiązków spoczywających na dostawcach bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych w zakresie zarządzania ryzykiem systemowym	550
4. Kompetencje współdzielone przez Komisję Europejską i państwa członkowskie UE	550
5. Kompetencja co do dostawcy usług pośrednich spoza UE	551
<i>Artykuł 57.</i> Wzajemna pomoc	552
1. Wymiana informacji i obowiązek informowania	553
2. Przekazywanie informacji przy czynnościach sprawdzających	553
<i>Artykuł 58.</i> Współpraca transgraniczna między koordynatorami ds. usług cyfrowych	554
<i>Artykuł 59.</i> Skierowanie sprawy do Komisji	557
<i>Artykuł 60.</i> Wspólne czynności sprawdzające	559

Sekcja 3

Europejska Rada ds. Usług Cyfrowych	562
--	------------

<i>Artykuł 61.</i> Europejska Rada ds. Usług Cyfrowych	562
1. Ustanowienie Rady Usług Cyfrowych	562
2. Cele Rady Usług Cyfrowych	563
<i>Artykuł 62.</i> Struktura Rady Usług Cyfrowych	564
1. Skład Rady Usług Cyfrowych	565

---

2. Rola Komisji Europejskiej w Radzie Usług Cyfrowych	566
3. Głosowanie w Radzie Usług Cyfrowych	566
4. Projektowane polskie prawo dostosowujące do DSA	567
Artykuł 63. Zadania Rady Usług Cyfrowych	567
1. Katalog zadań Rady Usług Cyfrowych	568
2. Zadania wspierające	568
3. Zadania opiniotwórcze i doradcze oraz wydawanie zaleceń	568

Sekcja 4

Nadzór, czynności sprawdzające, egzekwowanie i monitorowanie w odniesieniu do dostawców bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych .....

Artykuł 64. Rozwój wiedzy eksperckiej i zdolności	569
Artykuł 65. Egzekwowanie obowiązków dostawców bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych	572
Artykuł 66. Wszczęcie postępowania przez Komisję i współpraca w ramach czynności sprawdzających	576
Artykuł 67. Wnioski o udzielenie informacji	580
Artykuł 68. Uprawnienie do odbierania wyjaśnień i przyjmowania oświadczeń	584
Artykuł 69. Uprawnienia do przeprowadzania kontroli	587
Artykuł 70. Środki tymczasowe	595
Artykuł 71. Zobowiązania	598
Artykuł 72. Działania z zakresu monitorowania	601
Artykuł 73. Nieprzestrzeganie przepisów	604
Artykuł 74. Grzywny	606
Artykuł 75. Wzmoczony nadzór nad środkami zaradczymi w celu wylimitowania naruszeń obowiązków ustanowionych w rozdziale III sekcja 5	612
Artykuł 76. Okresowe kary pieniężne	618
Artykuł 77. Termin przedawnienia dotyczący nakładania sankcji	620
Artykuł 78. Termin przedawnienia dotyczący wykonania sankcji	628
Artykuł 79. Prawo do bycia wysłuchanym i prawo dostępu do akt	630
Artykuł 80. Publikacja decyzji	634
Artykuł 81. Kontrola przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej	636
Artykuł 82. Wnioski dotyczące ograniczeń dostępu i współpraca z sądami krajowymi	638
Artykuł 83. Akty wykonawcze dotyczące interwencji Komisji	643

Sekcja 5

Wspólne przepisy dotyczące egzekwowania 645

Artykuł 84. Tajemnica zawodowa 645

Artykuł 85. System wymiany informacji 649

Artykuł 86. Przedstawicielstwo 651

Sekcja 6

Akty delegowane i wykonawcze 655

Artykuł 87. Wykonywanie przekazanych uprawnień 655

1. Miejsce aktów delegowanych w systemie prawa 656

2. Zakres przekazywanych uprawnień 656

3. Warunki wydania aktów delegowanych 659

Artykuł 88. Procedura komitetowa 659

Rozdział V

Przepisy końcowe 661

Artykuł 89. Zmiany dyrektywy 2000/31/WE 661

Artykuł 90. Zmiany dyrektywy (UE) 2020/1828 662

Artykuł 91. Przegląd 663

Artykuł 92. Wcześniejsze stosowanie w stosunku do dostawców bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych 665

Artykuł 93. Wejście w życie i stosowanie 666

Bibliografia 669

Prawodawstwo 683

Orzecznictwo 689

Źródła internetowe 695

Inne dokumenty 697

Autorzy 699

WYKAZ SKRÓTÓW

Akty prawne

- DMA lub rozporządzenie 2022/1925 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/1925 z 14.09.2022 r. w sprawie kontestowalnych i uczciwych rynków w sektorze cyfrowym oraz zmiany dyrektyw (UE) 2019/1937 i (UE) 2020/1828 (akt o rynkach cyfrowych) (Dz.Urz. UE L 265, s. 1)
- DMCA – ang. Digital Millennium Copyright Act (pełny tytuł: An Act to amend title 17, United States Code, to implement the World Intellectual Property Organization Copyright Treaty and Performances and Phonograms Treaty, and for other purposes), Public Law 105–304, 28 października 1998 r., <https://www.govinfo.gov/content/pkg/PLAW-105publ304/pdf/PLAW-105publ304.pdf>
- DSA lub rozporządzenie 2022/2065 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z 19.10.2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz.Urz. UE L Nr 277, s. 1, ze zm.)
- dyrektywa 98/6/WE – dyrektywa 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 16.02.1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz.Urz. UE L 80, s. 27, ze zm.)
- dyrektywa 2000/31/WE lub dyrektywa o handlu elektronicznym – dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 8.06.2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.Urz. UE L 178, s. 1, ze zm.)
- dyrektywa 2001/29/WE – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/29/WE z 22.05.2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.Urz. UE L 167, s. 10, ze zm.)

- dyrektywa 2005/29/WE – dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 11.05.2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.Urz. UE L 149, s. 22, ze zm.)
- dyrektywa 2011/83/UE – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z 25.10.2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.Urz. UE L 304, s. 64, ze zm.)
- dyrektywa 2013/11/UE – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z 21.05.2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygnięcia sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (dyrektywa w sprawie ADR w sporach konsumenckich) (Dz.Urz. UE L 165, s. 63)
- dyrektywa 2013/37/UE – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/37/UE z 26.06.2013 r. zmieniająca dyrektywę 2003/98/WE w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz.Urz. UE L 175, s. 1)
- dyrektywa 2015/1535 – dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z 9.09.2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (ujednolicenie) (Dz.Urz. UE L 241, s. 1)
- dyrektywa 2016/680 – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z 27.04.2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.Urz. UE L 119, s. 89, ze zm.)
- dyrektywa 2017/541 – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z 15.03.2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępująca decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniająca decyzję Rady 2005/671/WSiSW (Dz.Urz. UE L z 2017 r. Nr 88, s. 6)

-
- dyrektywa 2019/790 – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/790 z 17.04.2019 r. w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym oraz zmiany dyrektyw 96/9/WE i 2001/29/WE (Dz.Urz. UE L 130, s. 92)
- dyrektywa 2019/882 – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/882 z 17.04.2019 r. w sprawie wymogów dostępności produktów i usług (Dz.Urz. UE L 151, s. 70)
- dyrektywa 2019/1024 – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1024 z 20.06.2019 r. w sprawie otwartych danych i ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz.Urz. UE L 172, s. 56)
- dyrektywa 2020/1828 – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828 z 25.11.2020 r. w sprawie powództw przedstawicielskich wytaczanych w celu ochrony zbiorowych interesów konsumentów i uchylająca dyrektywę 2009/22/WE (Dz.Urz. UE L 409, s. 1, ze zm.)
- k.c. – ustawa z 23.04.1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2023 r. poz. 1610 ze zm.)
- k.k. – ustawa z 6.06.1997 r. – Kodeks karny (Dz.U. z 2024 r. poz. 17 ze zm.)
- Konstytucja RP – Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2.04.1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.)
- k.p.c. – ustawa z 17.11.1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 1550 ze zm.)
- KPP lub Karta praw podstawowych
pr.tel. – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.Urz. UE C z 2007 r. Nr 303, s. 1, ze zm.)
– ustawa z 16.07.2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2024 r. poz. 34 ze zm.)
- Prawo przedsiębiorców – ustawa z 6.03.2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2024 r. poz. 236 ze zm.)
- projekt ustawy – projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną oraz niektórych innych ustaw z 15.03.2024 r., <https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12383101/katalog/13045595#13045595>
- RODO – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z 27.04.2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.Urz. UE L 119, s. 1, ze zm.)
- rozporządzenie 139/2004 – rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z 20.01.2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozpo-
-

- rozporządzenie 182/2011 – rządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw (Dz.Urz. UE L 24, s. 1)
- rozporządzenie 1215/2012 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z 16.02.2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.Urz. UE L 55, s. 13)
- rozporządzenie 2017/2394 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z 12.12.2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.Urz. UE L 351, s. 1, ze zm.)
- rozporządzenie 2019/1020 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z 12.12.2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylające rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz.Urz. UE L 345, s. 1, ze zm.)
- rozporządzenie 2019/1150 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z 20.06.2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz.Urz. UE L 169, s. 1, ze zm.)
- rozporządzenie 2021/784 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1150 z 20.06.2019 r. w sprawie propagowania sprawiedliwości i przejrzystości dla użytkowników biznesowych korzystających z usług pośrednictwa internetowego (Dz.Urz. UE L 186, s. 57)
- rozporządzenie 2023/988 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/784 z 29.04.2021 r. w sprawie przeciwdziałania rozpowszechnianiu w internecie treści o charakterze terrorystycznym (Dz.Urz. UE L 172, s. 79)
- rozporządzenie 2024/1083 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/988 z 10.05.2023 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1828 oraz uchylające dyrektywę 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywę Rady 87/357/EWG (Dz.Urz. UE L 135, s. 1)
- rozporządzenie 2024/1083 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1083 z dnia 11.04.2024 r. w sprawie ustanowienia wspólnych ram dla usług medialnych na rynku wewnętrznym i zmiany dyrektywy 2010/13/UE (europejski akt o wolności mediów) (Dz.Urz. UE L z 2024 r., s. 1083)

---

rozporządzenie eIDAS	– rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z 23.07.2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (Dz.Urz. UE L 257, s. 73, ze zm.)
rozporządzenie ODR	– rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 524/2013 z 21.05.2013 r. w sprawie internetowego systemu rozstrzygnięcia sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (rozporządzenie w sprawie ODR w sporach konsumenckich) (Dz.Urz. UE L 165, s. 1)
TFUE	– Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.Urz. UE C 202 z 2016 r., s. 47)
u.o.d.o.	– ustawa z 10.05.2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2019 r. poz. 1781)
u.o.k.k.	– ustawa z 16.02.2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2024 r. poz. 594)
u.p.k.	– ustawa z 30.05.2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2023 r. poz. 2759 ze zm.)
u.p.n.p.r.	– ustawa z 23.08.2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. z 2023 r. poz. 845)
u.ś.u.d.e.	– ustawa z 18.07.2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz.U. z 2020 r. poz. 344)
zalecenie 2003/361/WE	– zalecenie Komisji 2003/361/WE z 6.05.2013 r. dotyczące definicji przedsiębiorstw mikro, małych i średnich (Dz.Urz. UE L 124, s. 36)

Organy i organizacje

AGCOM	– Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (włoski organ nadzorczy w zakresie łączności oraz internetu)
ARCOM	– Autorité de régulation de la communication audiovisuelle et numérique (francuski urząd regulacji komunikacji audiowizualnej i cyfrowej)
BVerfG	– Bundesverfassungsgericht (niemiecki Federalny Trybunał Konstytucyjny)
CNIL	– Commission nationale de l'informatique et des libertés (Krajowa Komisja ds. Technologii Informatycznych i Wolności)
DUUTO	– dostawcy usług udostępniania treści online
EIOD	– Europejski Inspektor Ochrony Danych

EROD	– Europejska Rada Ochrony Danych – unijny organ odpowiedzialny za stosowanie ogólnego rozporządzenia o ochronie danych (RODO)
ETPC	– Europejski Trybunał Praw Człowieka
HADOPI	– Haute autorité pour la diffusion des œuvres et la protection des droits sur Internet (francuski Wysoki urząd ds. rozpowszechniania utworów i ochrony praw w internecie)
KE	– Komisja Europejska
KIGEiT	– Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji
PE	– Parlament Europejski
SA	– sąd apelacyjny
SO	– sąd okręgowy
SR	– sąd rejonowy
TK	– Trybunał Konstytucyjny
SPI	– Sąd Pierwszej Instancji
TS	– Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
UKE	– Urząd Komunikacji Elektronicznej
UOKiK	– Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
UODO	– Urząd Ochrony Danych Osobowych

Czasopisma i publikatory

MoP	– Monitor Prawniczy
OSAW	– Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
PME	– Prawo Mediów Elektronicznych
PNT	– Prawo Nowych Technologii
ZNUJ PPWI	– Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Prawa Własności Intelektualnej
ZNUJ PWiOWI	– Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego. Prace z Wynalazczości i Ochrony Własności Intelektualnej
ZUM	– niem. Zeitschrift für Urheber- und Medienrecht

Inne skróty

KYBC	– zasada „poznaj swojego klienta biznesowego” (ang. <i>know your business customer</i>)
ODR	– internetowe rozstrzyganie sporów (ang. <i>online dispute resolution</i>)
VLOP	– bardzo duża platforma internetowa (ang. <i>Very Large Online Platform</i>)
VLOSE	– bardzo duża wyszukiwarka internetowa (ang. <i>Very Large Online Search Engines</i>)

WPROWADZENIE

the bird is freed

Elon Musk, 28.10.2022, Twitter (obecnie X),
po dokonaniu zakupu platformy Twitter

👉 @elonmusk *In Europe, the bird will fly
by our EU rules. #DSA*

Thierry Breton, Komisarz ds. rynku wewnętrznego,
28.10.2022 r., Twitter (obecnie X),
w odpowiedzi na wcześniejszy wpis Elona Muska

W dniu 19.10.2022 r. został uchwalony jeden z najważniejszych aktów prawnych z zakresu prawa internetu ostatnich dwudziestu lat – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2022/2065 w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych, dalej jako DSA lub rozporządzenie 2022/2065). Celem tego aktu, jak stanowi jego motyw 1, jest odpowiedź na wyzwania, jakie pojawiły się w dwadzieścia lat po przyjęciu dotychczasowych ram prawnych, uregulowanych w dyrektywie 2000/31/WE, czyli dyrektywie o handlu elektronicznym. Od 2000 r., bo wtedy właśnie przyjmowano dyrektywę o handlu elektronicznym, Internet zmienił się nie do poznania, co jest obecnie chyba oczywiste dla każdego obywatela Unii Europejskiej. Jak zauważył unijny prawodawca, pojawiły się nowe modele biznesowe i usługi, takie jak platformy internetowe, internetowe serwisy społecznościowe i internetowe platformy umożliwiające konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów na odległość, które pozwoliły użytkownikom biznesowym i konsumentom na przekazywanie i uzyskiwanie dostępu do informacji oraz zawieranie transakcji na nowe sposoby¹.

Nie jest to jednak jedyna przyczyna uzasadniająca uchwalenie DSA. Warto bowiem pamiętać, że dyrektywa o handlu elektronicznym była aktem treściowo krótkim, składającym się z 23 artykułów na zaledwie piętnastu stronach. Co więcej, dyrektywę zbudowano wokół

---

¹ Motyw 1 DSA.

horyzontalnego systemu wyłączenia odpowiedzialności dla dostawców usług pośrednich, tj. niezależnego od podstawy prawnej takiej odpowiedzialności². Bardziej szczegółowe regulacje obowiązków dostawców usług pośrednich pozostawiono państwu członkowskiemu, umożliwiając im wprowadzenie procedury regulującej usuwanie lub blokowanie dostępu do informacji³, a także samoregulacji⁴. Zamiast zapewnić jednak harmonizację rynku, doprowadzono w ten sposób do jego rozdrobnienia. Dlatego też celem rozporządzenia DSA jest harmonizacja warunków świadczenia usług pośrednich na całym rynku wewnętrznym UE w celu uniknięcia fragmentacji tego rynku oraz zapewnienia pewności praw⁵. W związku z tym DSA nakłada na państwa członkowskie Unii Europejskiej obowiązek rezygnacji z ustanawiania lub utrzymywania w mocy dodatkowych wymogów krajowych w odniesieniu do spraw objętych zakresem rozporządzenia⁶. Celem DSA jest również stworzenie warunków bezpiecznego, przewidywalnego i budzącego zaufanie środowiska internetowego, w którym skutecznie chronione są prawa podstawowe zapisane w Karcie praw podstawowych⁷.

Akt o usługach cyfrowych konsekwentnie zbudowano na fundamencie, jaki stanowiła dyrektywa o handlu elektronicznym⁸. Widać to szczególnie po zasadniczo niezmiennych przepisach dotyczących wyłączenia odpowiedzialności i braku ogólnego obowiązku w zakresie monitorowania⁹. Wyznaczony w ten sposób został też zakres podmiotowy rozporządzenia, dotyczy ono bowiem wyłącznie dostawców świadczących usługi pośrednie¹⁰.

---

² Tak: L. Edwards, *Role And Responsibility Of Internet Intermediaries In The Field Of Copyright And Related Rights*, Genewa 2010, s. 7. Por. P. Valcke, A. Kuczerawy, P.-J. Ombelet, *Did the Romans Get It Right? What Delfi, Google, eBay, and UPC TeleKabel Wien Have in Common* [w:] *The Responsibilities of Online Service Providers*, red. M. Taddeo, L. Floridi, Cham 2017, s. 102–103.

³ Art. 14 ust. 3 dyrektywy 2000/31/WE.

⁴ Art. 16 dyrektywy 2000/31/WE.

⁵ Motyw 2 DSA.

⁶ Motywy 2 i 9 DSA. Por. F. Wilman, *The Digital Services Act (DSA) – An Overview*, https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=4304586 (dostęp: 7.04.2024 r.), s. 16.

⁷ Motyw 3 DSA oraz art. 1 ust. 1 DSA.

⁸ Nie jest to zaskakujące, ponieważ właśnie tę dyrektywę określano mianem „rdzenia” Jednolitego Rynku Cyfrowego. Tak: A. de Streel, M. Husovec, *The e-commerce Directive as the cornerstone of the Internal Market. Assessment and options for reform*, Policy Department for Economic, Scientific and Quality of Life Policies, European Parliament, Luxembourg 2020, s. 9.

⁹ Tak P. Polański, *Model odpowiedzialności za nielegalne treści na gruncie Aktu o Usługach Cyfrowych*, MoP 2022/20, s. 1000. Podobnie również: M. Piech, *Wyłączenie odpowiedzialności dostawców usług pośrednich na gruncie Aktu o Usługach Cyfrowych. Analiza na tle dyrektywy 2000/31*, PNT 2022/3, s. 46; W. Chomiczewski, *Zasady wyłączeń odpowiedzialności dostawców usług pośrednich w projekcie rozporządzenia Akt o usługach cyfrowych (cz. I)*, PNT 2021/2, s. 21–22 (na etapie projektu DSA).

¹⁰ Zob. art. 1 ust. 2 oraz art. 2 ust. 1 DSA. Jak słusznie zauważa przy tym X. Konarski, poza zakresem stosowania DSA pozostaną dostawcy usług internetowych, którzy decydują o udostępnieniu w Internecie – swoich lub cudzych – treści (*content providers*). Jest to ważna praktycznie uwaga, ponieważ pokazuje ona, że DSA w istocie nie reguluje – jak można by sądzić po nazwie tego aktu – wszystkich usług cyfrowych, a jedynie ich część, jaką są usługi pośrednie. Por. X. Konarski, *Unijny akt o Usługach Cyfrowych – cele uchwalenia, zakres stosowania*, PNT 2022/3, s. 33.

Poważną zmianą, jaką niesie DSA, jest rozróżnienie podmiotów składających się do tej pory na jednorodną grupę dostawców usługi hostingu. W tym celu wprowadzone zostały pojęcia dostawców platform internetowych oraz bardzo dużych platform internetowych (tzw. VLOP), jak również wyszukiwarek internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych (tzw. VLOSE). O ile dla oceny odpowiedzialności takich podmiotów dalej traktuje się je jako dostawców usługi hostingu przez pryzmat art. 6 DSA, o tyle każdy z nich różni się pod względem obowiązków należytej staranności¹¹. Jak stanowi bowiem motyw 41 DSA, obowiązki w zakresie należytej staranności są niezależne od kwestii odpowiedzialności dostawców usług pośrednich, należy je zatem oceniać oddzielnie. Zarówno jednak wyłączenia odpowiedzialności, jak i obowiązki należytej staranności mają charakter horyzontalny, niezależny od rodzaju zwalczanej treści czy podstawy prawnej odpowiedzialności¹².

Od klasyfikacji usług danego dostawcy zależą obowiązki, jakie będzie mieć on do spełnienia. Co do zasady im bardziej złożona pod względem klasyfikacyjnym świadczona przez dostawcę usługa, tym więcej obowiązków należytej staranności będzie on obowiązany spełnić¹³. Stosunkowo najprostsze do wykonania obowiązki będą mieli dostawcy usług pośrednich zwykłego przekazu oraz cachingu (art. 11–15 DSA). Ich przykładem jest wyznaczenie punktów kontaktowych zarówno dla organów państw członkowskich, Komisji i Rady Usług Cyfrowych (art. 11 DSA), jak również dla odbiorców (art. 12 DSA), czyli każdej osoby korzystającej z usługi pośredniej. Inny natomiast obowiązek, przez który powinno ulec zmianie wiele dotychczasowych regulaminów świadczenia usług drogą elektroniczną takich podmiotów, wskazuje artykuł 14 DSA. Wymaga on określenia w warunkach korzystania z usług informacji na temat moderowania treści przez takiego dostawcę.

Bardziej złożone obowiązki dotyczyć będą dostawców usługi hostingu (art. 16–18 DSA). Przykładowo z art. 16 DSA wynika obowiązek wdrożenia przez dostawcę usługi hostingu mechanizmu umożliwiającego zgłoszenie mu obecności w jego usłudze określonych informacji, które zgłaszający uważają za nielegalne treści. Mechanizmy te muszą być łatwo dostępne i przyjazne dla użytkownika oraz powinny pozwalać na dokonywanie zgłoszeń wyłącznie drogą elektroniczną. Co więcej, konieczne będzie też uzasadnienie ograniczeń nałożonych na informacje przekazane przez odbiorcę usługi, które będą nielegalne lub niezgodne z warunkami korzystania takiego dostawcy (art. 17 DSA).

O wiele więcej obowiązków przewidziano w DSA dla dostawców platform internetowych, przez których rozumie się dostawców usługi hostingu przechowujących i rozpowszechniających publicznie informacje na żądanie odbiorcy usługi. Wśród takich obowiązków

¹¹ S.F. Schwemer, *Digital Services Act: A reform of the e-Commerce Directive and much more*, <https://ssrn.com/abstract=4213014> (dostęp: 3.02.2024 r.), s. 13–14.

¹² M. Husovec, *Rising Above Liability: The Digital Services Act as a Blueprint for the Second Generation of Global Internet Rules*, „Berkeley Technology Law Journal” 2024/3, s. 912.

¹³ Zob. motyw 41 DSA, zgodnie z którym: „W związku z tym istotne jest, aby obowiązki w zakresie należytej staranności były dostosowane do rodzaju, wielkości i charakteru danej usługi pośredniej”.

wyróżnić należy obowiązek wprowadzenia wewnętrznego systemu rozpatrywania skarg (art. 20 DSA) i umożliwienia związanego z nim pozasądowego rozstrzygnięcia sporów (art. 21 DSA), obowiązki związane z zakazem stosowania *dark patterns* (art. 25 DSA) czy odpowiednim prezentowaniem reklam (art. 26 DSA).

Jak wiadomo, z wielką mocą wiąże się wielka odpowiedzialność. Dlatego też największe i najbardziej złożone obowiązki zostały przewidziane dla VLOPS oraz VLOSE, czyli takich platform lub przeglądarek, w których liczba miesięcznie aktywnych odbiorców usługi w Unii wynosi co najmniej 45 mln i które zostały wskazane jako bardzo duże platformy internetowe lub bardzo duże wyszukiwarki internetowe na podstawie art. 33 ust. 4 DSA. Na te podmioty rozporządzenie nałożyło dodatkowe obowiązki, które nie odnoszą się do innych dostawców pośrednich. Chodzi tu szczególnie o zasady oceny ryzyka, jego zmniejszania, mechanizm kryzysowego reagowania i wprowadzenia niezależnego audytu (art. 34–37 DSA). Ponadto istotną rolę w zakresie przyszłych badań nad Internetem może spełnić także obowiązek VLOPS oraz VLOSE udzielenia dostępu do danych, które są niezbędne do monitorowania i oceny przestrzegania DSA dla Komisji, koordynatora ds. usług cyfrowych, ale również dla naukowców (badaczy, zob. art. 40 DSA).

Mając za sobą doświadczenia wynikające z RODO, prawodawca unijny zabezpieczył stosowanie obowiązków wprowadzonych w DSA poprzez ustanowienie systemu sankcji – zarówno dla dostawców usług pośrednich podlegających kompetencji państw członkowskich (art. 52 DSA), jak również w wypadku VLOPS oraz VLOSE, którzy podlegają bezpośrednio Komisji Europejskiej (szczególnie art. 56 ust. 3 i 4, art. 74 i art. 76 DSA).

Podsumowując, regulacja rozporządzenia ma charakter kompleksowy i stanowi uzupełnienie dyrektywy o handlu elektronicznym, zapewniając dalszą harmonizację przepisów dotyczących usług cyfrowych w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz wprowadzając jaśniejsze zasady wyłączeń od odpowiedzialności dostawców usług pośredniczych, dzięki bezpośredniemu wyrażeniu w motywach DSA tez orzeczniczych Trybunału Sprawiedliwości¹⁴. Przy tym w możliwie precyzyjny sposób stopniuje obowiązki dostawców usług pośrednich względem skomplikowania, wielkości oraz wagi świadczonej usługi.

Jak zauważa M. Husovec, akt o usługach cyfrowych jest pierwszą kompleksową próbą stworzenia drugiej generacji¹⁵ przepisów dla usług cyfrowych, które opierają się na treściach

---

¹⁴ Zob. motyw 22 DSA oraz wyroki TS: z 12.07.2011 r., C-324/09, L'Oréal SA i inni przeciwko eBay International AG i inni, EU:C:2011:474, pkt 122; wyrok TS z 22.06.2021 r., C-682/18 i C-863/18, Frank Peterson przeciwko Google LLC and Others and Elsevier Inc. przeciwko Cyando AG, EU:C:2021:503, pkt 95, 114–115 oraz 144.

¹⁵ Za generację pierwszą uznaje się najczęściej dyrektywę o handlu elektronicznym oraz Digital Millennium Copyright Act w USA (pełny tytuł: An Act to amend title 17, United States Code, to implement the World Intellectual Property Organization Copyright Treaty and Performances and Phonograms Treaty, and for other purposes), Public Law 105–304, 28.10.1998 r., <https://www.govinfo.gov/content/pkg/PLAW-105publ304/pdf/PLAW-105publ304.pdf> (dostęp: 28.01.2024 r.).

tworzonych przez użytkowników¹⁶. Wydaje się, że ze względu na złożoność i nowatorski charakter całej regulacji to właśnie DSA wyznaczy mianownik, do którego będą równali światowi regulatorzy, jak również dostawcy globalnych usług cyfrowych¹⁷. Na wywołanie „efektu brukselskiego”¹⁸ zwracał już uwagę Charles Michel, obecny przewodniczący Rady Europejskiej¹⁹. Odnosząc się do przywołanej na samym początku wymiany uprzejmości pomiędzy Elonem Muskem oraz Thierryem Bretonem, być może niedługo największe platformy internetowe także za granicą Unii Europejskiej dostosują się do standardów DSA. Tym bardziej konieczne jest spójne i jasne wyłożenie przepisów tego aktu.

Prof. dr hab. Jacek Gołaczyński
Dr Rafał Skibicki

Wrocław, 7 maja 2024 r.

---

¹⁶ M. Husovec, *Rising Above Liability...*, s. 887.

¹⁷ Por. szczególnie D.C. Nunziato, *The Digital Services Act and the Brussels Effect on Platform Content Moderation*, „Chicago Journal of International Law” 2023/1, s. 127.

¹⁸ Pojęcie to ukute przez Anu Bradford oznacza globalny proces przyjmowania zgodności z prawem UE jako wiążącego standardu. Por. A. Bradford, *The Brussels Effect*, „Northwestern University Law Review” 2012/1, s. 1–68.

¹⁹ Remarks by President Charles Michel at the Munich Security Conference, 20.02.2022, <https://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2022/02/20/remarks-by-president-charles-michel-at-the-munich-security-conference/> (dostęp: 3.02.2024 r.), wskazujący, że: „Jest jeszcze coś, co jest bardzo ważne: nasza siła regulacyjna, często nazywana „efektem Brukseli”. Nasze standardy, inspirowane naszymi europejskimi wartościami, mają tendencję do stawania się standardami globalnymi. Dotyczy to wielu sektorów. Na przykład w sektorze chemicznym nasze standardy stały się standardami globalnymi. W dziedzinie cyfrowej podobny efekt przyniosło ogólne rozporządzenie o ochronie danych (RODO), a obecnie pracujemy nad aktem o usługach cyfrowych i aktem o rynkach cyfrowych” (tłum. własne).

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2022/2065

z dnia 19 października 2022 r.

w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.Urz. UE L 277, s. 1; sprost. Dz.Urz. UE L 163 z 2023 r., s. 107)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²⁰,
uwzględniając opinię Komitetu Regionów²¹,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą²²,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Usługi społeczeństwa informacyjnego, zwłaszcza usługi pośrednie, stały się ważną częścią unijnej gospodarki i życia codziennego obywateli Unii. Dwa-dziesiąt lat po przyjęciu obowiązujących ram prawnych regulujących takie

²⁰ Dz.Urz. UE C 286 z 2021 r., s. 70.

²¹ Dz.Urz. UE C 440 z 2021 r., s. 67.

²² Stanowisko Parlamentu Europejskiego z 5.07.2022 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z 4.10.2022 r.

usługi, ustanowionych w dyrektywie 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²³, nowe i innowacyjne modele biznesowe i usługi, takie jak internetowe serwisy społecznościowe i internetowe platformy umożliwiające konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów zawieranych na odległość, pozwoliły użytkownikom biznesowym i konsumentom na przekazywanie i uzyskiwanie dostępu do informacji oraz zawieranie transakcji na nowe sposoby. Większość obywateli Unii korzysta obecnie z tych usług na co dzień. Jednakże transformacja cyfrowa i wzmożone korzystanie z tych usług przyniosły również nowe zagrożenia i wyzwania dla indywidualnych odbiorców danej usługi, przedsiębiorstw i całego społeczeństwa.

- (2) Państwa członkowskie coraz częściej wprowadzają przepisy krajowe dotyczące spraw objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzeniem lub rozważają wprowadzenie takich przepisów, nakładając w szczególności wymogi w zakresie należytej staranności obowiązujące dostawców usług pośrednich dotyczące tego, w jaki sposób podmioty te powinny podchodzić do problemu nielegalnych treści, dezinformacji online i innych zagrożeń społecznych. Takie rozbieżne przepisy krajowe mają negatywny wpływ na rynek wewnętrzny, który zgodnie z art. 26 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym jest zapewniony swobodny przepływ towarów i usług oraz swoboda przedsiębiorczości, biorąc pod uwagę z natury transgraniczny charakter internetu, który jest powszechnie wykorzystywany w celu świadczenia tych usług. Konieczna jest harmonizacja warunków świadczenia usług pośrednich na całym rynku wewnętrznym, aby zapewnić przedsiębiorstwom dostęp do nowych rynków i możliwości czerpania korzyści z rynku wewnętrznego przy jednoczesnym zapewnieniu większego wyboru konsumentom i innym odbiorcom usług. Do celów niniejszego rozporządzenia za „odbiorców usługi” uważa się użytkowników biznesowych, konsumentów i innych użytkowników.
- (3) Odpowiedzialne zachowanie i działanie z należytą starannością dostawców usług pośrednich ma zasadnicze znaczenie dla bezpiecznego, przewidywalnego i godnego zaufania środowiska internetowego oraz dla umożliwienia obywatelom Unii i innym osobom korzystania z przysługujących im praw podstawowych zagwarantowanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”), w szczególności z wolności wypowiedzi i informacji, wolności prowadzenia działalności gospodarczej, prawa do niedyskryminacji, a także z wysokiego poziomu ochrony konsumentów.
- (4) Dlatego też, w celu ochrony rynku wewnętrznego i poprawienia jego funkcjonowania należy ustanowić zestaw jednolitych, skutecznych i proporcjonalnych

²³ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 8.06.2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.Urz. UE L 178, s. 1).

obowiązkowych zasad na poziomie Unii. Niniejsze rozporządzenie zapewnia warunki umożliwiające wprowadzanie innowacyjnych usług cyfrowych na rynku wewnętrznym i zwiększanie ich skali. Zbliżenie krajowych środków regulacyjnych na poziomie Unii dotyczących wymogów obowiązujących dostawców usług pośrednich jest konieczne w celu uniknięcia fragmentacji rynku wewnętrznego i położenia jej kresu oraz zapewnienia pewności prawa, a tym samym ograniczenia niepewności po stronie deweloperów i wspierania interoperacyjności. Stosowanie wymogów neutralnych pod względem technologicznym nie powinno utrudniać innowacji, lecz je stymulować.

- (5) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do dostawców niektórych usług społeczeństwa informacyjnego zgodnie z definicją w dyrektywie (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady²⁴, tj. każdej usługi normalnie świadczonej za wynagrodzeniem, na odległość, drogą elektroniczną i na indywidualne żądanie odbiorcy. W szczególności niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do dostawców usług pośrednich, w szczególności usług pośrednich polegających na świadczeniu usług znanych jako usługi „zwykłego przekazu”, „cachingu” i „hostingu”, biorąc pod uwagę, że wykładniczy wzrost korzystania z tych usług, głównie we wszelkiego rodzaju zgodnych z prawem i użytecznych społecznie celach, zwiększył również ich rolę w pośrednictwie w zakresie niezgodnych z prawem lub w inny sposób szkodliwych informacji i działań oraz ich rozpowszechnianiu.
- (6) W praktyce niektórzy dostawcy usług pośrednich pośredniczą w zakresie usług, które mogą, ale nie muszą być świadczone drogą elektroniczną, takich jak zdalne usługi technologii informacyjnej, transport, zakwaterowanie lub usługi doręczeń. Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie wyłącznie do usług pośrednich i nie powinno mieć wpływu na wymogi określone w prawie Unii lub prawie krajowym dotyczące produktów lub usług, których świadczenie odbywa się poprzez usługi pośrednie, w tym w sytuacjach, w których usługa pośrednia stanowi integralną część innej usługi, która nie jest usługą pośrednią zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (7) Aby zapewnić skuteczność przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu oraz równe warunki działania na rynku wewnętrznym, przepisy te powinny mieć zastosowanie do dostawców usług pośrednich, niezależnie od ich miejsca siedziby lub miejsca, w którym się znajdują, o ile oferują oni usługi w Unii, czego dowodem jest istotne powiązanie z Unią.
- (8) Należy uznać, że takie istotne powiązanie z Unią zachodzi, jeżeli dostawca usług ma siedzibę w Unii lub, w przypadku braku takiej siedziby, jeżeli liczba odbiorców usługi w co najmniej jednym państwie członkowskim jest znaczna

---

²⁴ Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z 9.09.2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.Urz. UE L 241, s. 1).

w stosunku do liczby ludności danego państwa członkowskiego lub państw członkowskich lub na podstawie ukierunkowania działalności na co najmniej jedno państwo członkowskie. To, czy działalność jest ukierunkowana na co najmniej jedno państwo członkowskie można ustalić na podstawie wszelkich istotnych okoliczności, w tym takich czynników, jak posługiwanie się językiem lub walutą, których powszechnie używa się w tym państwie członkowskim, lub możliwość składania zamówień na produkty lub usługi, lub korzystanie z odpowiedniej domeny najwyższego poziomu. Ukierunkowanie działalności na państwo członkowskie może również wynikać z dostępności aplikacji w danym krajowym sklepie z aplikacjami, z obecności reklam na rynku lokalnym lub z posługiwania się w reklamach językiem używanym w tym państwie członkowskim, lub z zarządzania relacjami z klientem polegającego na przykład na obsłudze klientów w języku powszechnie używanym w tym państwie członkowskim. W przypadku gdy dostawca usług kieruje swoją działalność do co najmniej jednego państwa członkowskiego w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012²⁵, należy również domniemywać, że zachodzi istotne powiązanie. Natomiast sama tylko techniczna dostępność strony internetowej z Unii nie może, wyłącznie na tej podstawie, być uznana za ustanawiającą istotne powiązanie z Unią.

- (9) Niniejsze rozporządzenie w pełni harmonizuje przepisy mające zastosowanie do usług pośrednich na rynku wewnętrznym w celu zapewnienia bezpiecznego, przewidywalnego i budzącego zaufanie środowiska internetowego, przeciwdziałania rozpowszechnianiu nielegalnych treści w internecie oraz zagrożeniom społecznym, jakie może stwarzać rozpowszechnianie dezinformacji lub innych treści, w którym to środowisku prawa podstawowe zapisane w Karcie są skutecznie chronione, a innowacje są wspierane. W rezultacie – o ile nie jest to wyraźnie przewidziane w niniejszym rozporządzeniu – państwa członkowskie nie powinny przyjmować lub utrzymywać w mocy dodatkowych wymogów krajowych w odniesieniu do spraw objętych zakresem niniejszego rozporządzenia, ponieważ miałyby to wpływ na bezpośrednio i jednolite stosowanie w pełni zharmonizowanych przepisów mających zastosowanie do dostawców usług pośrednich zgodnie z celami niniejszego rozporządzenia. Nie powinno to wykluczać możliwości stosowania innych przepisów krajowych mających zastosowanie do dostawców usług pośrednich, zgodnie z prawem Unii, w tym dyrektywą 2000/31/WE, w szczególności z jej art. 3, w przypadku gdy przepisy prawa krajowego służą realizacji uzasadnionych celów leżących w interesie publicznym, innych niż cele niniejszego rozporządzenia.

²⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z 12.12.2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. Urz. UE L 351, s. 1).

(10) Niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla innych aktów prawa Unii regulujących świadczenie usług społeczeństwa informacyjnego w ujęciu ogólnym, regulujących inne aspekty świadczenia usług pośrednich na rynku wewnętrznym lub określających i uzupełniających przepisy zharmonizowane określone w niniejszym rozporządzeniu, takich jak dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE²⁶, łącznie z jej przepisami dotyczącymi platform udostępniania plików wideo, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1148²⁷, (UE) 2019/1150²⁸, (UE) 2021/784²⁹ i (UE) 2021/1232³⁰ oraz dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³¹, jak również przepisy prawa Unii ustanowione w rozporządzeniu w sprawie europejskiego nakazu wydania dowodów dotyczącego elektronicznego materiału dowodowego w sprawach karnych i europejskiego nakazu zabezpieczenia dowodów dotyczącego elektronicznego materiału dowodowego w sprawach karnych oraz w dyrektywie ustanawiającej zharmonizowane przepisy dotyczące mianowania przedstawicieli prawnych w celu gromadzenia dowodów na potrzeby postępowań karnych.

Podobnie w celu zapewnienia jasności niniejsze rozporządzenie powinno pozostawać bez uszczerbku dla prawa Unii dotyczącego ochrony konsumentów, w szczególności, rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394³² i (UE) 2019/1020³³ oraz dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady

---

²⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z 10.03.2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.Urz. UE L 95, s. 1).

²⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1148 z 20.06.2019 r. w sprawie wprowadzania do obrotu i stosowania prekursorów materiałów wybuchowych, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 i uchylające rozporządzenie (UE) nr 98/2013 (Dz.Urz. UE L 186, s. 1).

²⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1150 z 20.06.2019 r. w sprawie propagowania sprawiedliwości i przejrzystości dla użytkowników biznesowych korzystających z usług pośrednictwa internetowego (Dz.Urz. UE L 186, s. 57).

²⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/784 z 29.04.2021 r. w sprawie przeciwdziałania rozpowszechnianiu w internecie treści o charakterze terrorystycznym (Dz.Urz. UE L 172, s. 79).

³⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1232 z 14.07.2021 r. w sprawie tymczasowego odstępstwa od niektórych przepisów dyrektywy 2002/58/WE w odniesieniu do wykorzystywania technologii przez dostawców usług łączności interpersonalnej niewykorzystujących numerów do przetwarzania danych osobowych i innych danych do celów zwalczania niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych w internecie (Dz.Urz. UE L 274, s. 41).

³¹ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 12.07.2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.Urz. UE L 201, s. 37).

³² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z 12.12.2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylające rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz.Urz. UE L 345, s. 1).

³³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z 20.06.2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz.Urz. UE L 169, s. 1).

2001/95/WE³⁴, 2005/29/WE³⁵, 2011/83/UE³⁶ i 2013/11/UE³⁷, a także dyrektywy Rady 93/13/EWG³⁸ jak również dla prawa Unii dotyczącego ochrony danych osobowych, w szczególności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679³⁹.

Niniejsze rozporządzenie powinno również pozostawać bez uszczerbku dla przepisów Unii w dziedzinie prawa prywatnego międzynarodowego, w szczególności w zakresie właściwości oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, takich jak rozporządzenie (UE) nr 1215/2012, oraz prawa właściwego dla zobowiązań umownych i pozaumownych. Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych podlega wyłącznie przepisom prawa Unii w tej dziedzinie, w szczególności rozporządzeniu (UE) 2016/679 i dyrektywie 2002/58/WE. Niniejsze rozporządzenie powinno również pozostawać bez uszczerbku dla prawa Unii w zakresie warunków pracy oraz prawa Unii w zakresie współpracy sądowej w sprawach cywilnych i współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych. Jednakże w zakresie, w jakim te akty prawa Unii realizują te same cele, które zostały określone w niniejszym rozporządzeniu, przepisy niniejszego rozporządzenia powinny mieć zastosowanie w odniesieniu do spraw, których nie uwzględniono lub które nie w pełni uwzględniono w tych innych aktach prawnych, jak również w odniesieniu do spraw, w przypadku których te inne akty prawne pozostawiają państwom członkowskim możliwość przyjęcia pewnych środków na poziomie krajowym.

(11) Należy wyjaśnić, że niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla prawa Unii w zakresie prawa autorskiego i praw pokrewnych, w tym

³⁴ Dyrektywa 2001/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 3.12.2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów (Dz.Urz. UE L 11 z 2002 r., s. 4).

³⁵ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 11.05.2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2006/2004 (dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych) (Dz.Urz. UE L 149, s. 22).

³⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z 25.10.2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/44/WE oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 97/7/WE (Dz.Urz. UE L 304, s. 64).

³⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z 21.05.2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (Dz.Urz. UE L 165, s. 63).

³⁸ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z 5.04.1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.Urz. UE L 95, s. 29).

³⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z 27.04.2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.Urz. UE L 119, s. 1).

dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/29/WE⁴⁰, 2004/48/WE⁴¹ i (UE) 2019/790⁴², które ustanawiają szczególne zasady i procedury, które powinny pozostać nienaruszone.

- (12) Aby osiągnąć cel zakładający zapewnienie bezpiecznego, przewidywalnego i godnego zaufania środowiska internetowego, do celów niniejszego rozporządzenia pojęcie „nielegalnych treści” powinno w szerokim zakresie odzwierciedlać istniejące przepisy w środowisku pozainternetowym. W szczególności pojęcie „nielegalnych treści” należy zdefiniować szeroko, tak by obejmowało informacje dotyczące nielegalnych treści, produktów, usług i działań. Pojęcie to należy rozumieć w szczególności jako odnoszące się do informacji, niezależnie od ich formy, które zgodnie z obowiązującym prawem są albo same w sobie nielegalne, takich jak nielegalne nawoływanie do nienawiści lub treści o charakterze terrorystycznym i niezgodne z prawem treści dyskryminujące, albo które stają się nielegalne na mocy obowiązujących przepisów ze względu na fakt, iż odnoszą się one do nielegalnych działań. Przykładowo może to być udostępnianie obrazów przedstawiających niegodziwe traktowanie dzieci w celach seksualnych, bezprawne udostępnianie prywatnych obrazów bez zgody, cyberstalking, sprzedaż produktów niespełniających wymogów lub podrobionych, sprzedaż towarów lub świadczenie usług z naruszeniem prawa ochrony konsumentów, nieuprawnione wykorzystanie materiałów chronionych prawem autorskim, nielegalne oferowanie usług zakwaterowania lub nielegalna sprzedaż żywych zwierząt. Z kolei film wideo naoczny świadek potencjalnego przestępstwa nie powinien być uważany za nielegalną treść tylko dlatego, że przedstawia on czyn zabroniony, w przypadku gdy nagrywanie lub rozpowszechnianie takiego filmu wśród ogółu społeczeństwa nie jest nielegalne na mocy prawa krajowego lub prawa Unii. W tym zakresie nie ma znaczenia, czy nielegalny charakter informacji lub działania wynika z prawa Unii czy z prawa krajowego, które jest zgodne z prawem Unii, oraz jaki jest dokładny charakter lub przedmiot danego prawa.
- (13) Biorąc pod uwagę szczególne cechy przedmiotowych usług i związaną z nimi potrzebę nałożenia na dostawców tych usług określonych szczególnych obowiązków, należy wyodrębnić w ramach określonej w niniejszym rozporządzeniu szerszej kategorii dostawców usług hostingu podkategorię platform internetowych. Platformy internetowe, takie jak serwisy społecznościowe lub internetowe platformy umożliwiające konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów zawieranych na odległość, należy zdefiniować jako dostawców usług hostingu,

---

⁴⁰ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 22.05.2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.Urz. UE L 167, s. 10).

⁴¹ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 29.04.2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.Urz. UE L 157, s. 45).

⁴² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/790 z 17.04.2019 r. w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym oraz zmiany dyrektyw 96/9/WE i 2001/29/WE (Dz.Urz. UE L 130, s. 92).

którzy nie tylko przechowują informacje przekazane przez odbiorców usługi na ich żądanie, ale także rozpowszechniają publicznie te informacje na żądanie odbiorców usługi. Aby jednak uniknąć nakładania zbyt szerokiego zakresu obowiązków, dostawców usług hostingu nie należy uznawać za platformy internetowe, w przypadku gdy publiczne rozpowszechnianie jest zaledwie nieznaczną i wyłącznie poboczną cechą, która jest nierozdzielnie powiązana z inną usługą, lub nieznaczną funkcją głównej usługi, której to cechy lub funkcji z obiektywnych względów technicznych nie można wykorzystywać bez tej innej lub głównej usługi, a włączenie takiej cechy lub funkcji nie jest sposobem na obejście stosowania przepisów niniejszego rozporządzenia mających zastosowanie do platform internetowych. Na przykład taką cechą może stanowić sekcja gazety internetowej przeznaczona na komentarze, w przypadku której jest oczywiste, że ma ona charakter poboczny w stosunku do głównej usługi, jaką jest publikowanie wiadomości, za które odpowiedzialność redakcyjną ponosi wydawca. Natomiast przechowywanie komentarzy w sieci społecznościowej należy uznać za usługę platformy internetowej, gdy oczywiste jest, że nie jest to nieznacznym cecha oferowanej usługi, nawet jeżeli ma ona charakter poboczny w stosunku do publikowania wpisów odbiorców usługi. Do celów niniejszego rozporządzenia usługi przetwarzania w chmurze lub usługi hostingu internetowego nie powinny być uznawane za platformę internetową, jeżeli publiczne rozpowszechnianie określonych informacji stanowi nieznaczną i poboczną cechą lub nieznaczną funkcję takich usług.

Ponadto usługi przetwarzania w chmurze i usługi hostingu internetowego pełniące funkcję infrastruktury, na przykład jako podstawa infrastruktury do świadczenia usług przechowywania i przetwarzania danych w aplikacji internetowej, na stronie lub na platformie internetowej, same w sobie nie powinny być postrzegane jako publiczne rozpowszechnianie informacji przechowywanych lub przetwarzanych na żądanie odbiorcy aplikacji, strony lub platformy internetowej, dla której jest ona hostem.

- (14) Stosowane w niniejszym rozporządzeniu pojęcie „publicznego rozpowszechniania” powinno obejmować udostępnianie informacji potencjalnie nieograniczonej liczbie osób, czyli zapewnienie łatwego dostępu do informacji ogółowi odbiorców usługi bez konieczności podejmowania dalszych działań przez odbiorcę usługi zapewniającej te informacje, niezależnie od tego, czy osoby te faktycznie korzystają z dostępu do tych informacji. W związku z tym w przypadku gdy dostęp do informacji wymaga rejestracji lub dopuszczenia do udziału w grupie odbiorców usługi, informacje te należy uznawać za publicznie rozpowszechniane jedynie wtedy, gdy odbiorcy usługi poszukujący dostępu do informacji są automatycznie rejestrowani lub dopuszczani do udziału w grupie odbiorców usługi bez konieczności podejmowania decyzji lub dokonywania wyboru przez człowieka co do tego, komu przyznać taki dostęp. Usługi łączności interpersonalnej zgodnie z definicją w dyrektywie Parlamentu Europejskiego

i Rady (UE) 2018/1972⁴³, takie jak poczta elektroniczna lub usługi przesyłania wiadomości prywatnych, nie są objęte definicją platform internetowych, ponieważ są one wykorzystywane w celu łączności interpersonalnej między ograniczoną liczbą osób określoną przez nadawcę komunikatu. Określone w niniejszym rozporządzeniu obowiązki dostawców platform internetowych mogą jednak mieć zastosowanie do usług, które umożliwiają udostępnianie informacji potencjalnie nieograniczonej liczbie odbiorców, nieokreślonej przez nadawcę komunikatu, na przykład poprzez publiczne grupy lub otwarte kanały. Informacje należy uznawać za publicznie rozpowszechniane w rozumieniu niniejszego rozporządzenia wyłącznie wówczas, gdy rozpowszechnianie ma miejsce na bezpośrednie żądanie odbiorcy usługi, który przekazał te informacje.

- (15) W przypadku gdy tylko niektóre z usług świadczonych przez dostawcę są objęte zakresem niniejszego rozporządzenia lub gdy usługi świadczone przez dostawcę są objęte różnymi sekcjami niniejszego rozporządzenia, odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia powinny mieć zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do tych usług, które są objęte ich zakresem.
- (16) Pewność prawa wynikająca z horyzontalnych ram warunkowych wyłączeń odpowiedzialności dostawców usług pośrednich, ustanowionych w dyrektywie 2000/31/WE, pozwoliła na wprowadzenie wielu nowych usług na całym rynku wewnętrznym i zwiększenie ich skali. Ramy te należy zatem zachować. Z uwagi na rozbieżności w transpozycji i stosowaniu odpowiednich przepisów na poziomie krajowym oraz w celu zapewnienia jasności i spójności ramy te należy jednak włączyć do niniejszego rozporządzenia. Należy również wyjaśnić niektóre elementy tych ram, uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (17) Odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące odpowiedzialności dostawców usług pośrednich powinny określać jedynie sytuacje, w których dostawca danych usług pośrednich nie może zostać pociągnięty do odpowiedzialności za nielegalne treści przekazane przez odbiorców usługi. Przepisów tych nie należy rozumieć jako stanowiących pozytywną podstawę do ustalenia odpowiedzialności dostawcy, którą należy określić w mających zastosowanie przepisach prawa Unii lub prawa krajowego. Ponadto wyłączenia odpowiedzialności ustanowione w niniejszym rozporządzeniu powinny mieć zastosowanie w odniesieniu do każdego rodzaju odpowiedzialności w zakresie dowolnego rodzaju nielegalnych treści, niezależnie od dokładnego przedmiotu lub charakteru tych przepisów.
- (18) Wyłączenia odpowiedzialności ustanowione w niniejszym rozporządzeniu nie powinny mieć zastosowania, w przypadku gdy dostawca usług pośrednich zamiast ograniczać się do świadczenia usług w sposób neutralny poprzez czysto

---

⁴³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z 11.12.2018 r. ustanawiająca Europejski kodeks łączności elektronicznej (Dz. Urz. UE L 321, s. 36).

techniczne i automatyczne przetwarzanie informacji przekazanych przez odbiorcę usług, odgrywa aktywną rolę, która może pozwolić mu na powzięcie wiedzy o tych informacjach lub sprawowanie nad nimi kontroli. Wyłączenia te nie powinny zatem być dostępne w przypadku odpowiedzialności za informacje przekazane nie przez odbiorcę usługi, lecz przez samego dostawcę usługi pośredniej, w tym w przypadku gdy odpowiedzialność redakcyjną za opracowanie tych informacji ponosi dany dostawca.

- (19) Ze względu na odmienny charakter działań z zakresu „zwykłego przekazu”, „cachingu” i „hostingu” oraz różne położenie i możliwości dostawców przedmiotowych usług należy rozróżnić przepisy mające zastosowanie do tych rodzajów działań w zakresie, w jakim na podstawie niniejszego rozporządzenia podlegają one różnym wymogom i warunkom, a ich zakres różni się, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (20) W przypadku gdy dostawca usług pośrednich umyślnie współpracuje z odbiorcą usługi w celu podjęcia nielegalnych działań, nie należy uznawać, że usługę wyświadczono w sposób neutralny i w związku z tym dostawca usług nie powinien mieć możliwości korzystania z wyłączeń odpowiedzialności określonych w niniejszym rozporządzeniu. Powinno mieć to miejsce na przykład wówczas, gdy dostawca oferuje usługę, której głównym celem jest ułatwienie nielegalnych działań, przykładowo poprzez wyraźne stwierdzenie, że ma on na celu ułatwienie nielegalnych działań lub że jego usługi nadają się do tego celu. Sam fakt, że w ramach danej usługi oferowana jest szyfrowana transmisja danych lub inne systemy uniemożliwiające identyfikację użytkownika, nie powinien jako taki być uznawany za ułatwianie nielegalnych działań.
- (21) Dostawca powinien mieć możliwość korzystania z wyłączeń odpowiedzialności w odniesieniu do usług „zwykłego przekazu” i „cachingu”, jeżeli nie ma on żadnego związku z przekazywanymi lub udostępnianymi informacjami. Wymaga to między innymi, aby dostawca nie modyfikował informacji, które przekazuje lub które udostępnia. Nie należy jednak rozumieć, że wymóg ten obejmuje czynności o charakterze technicznym, które mają miejsce podczas transmisji lub udostępniania, jeżeli takie czynności nie wpływają na integralność przekazywanych lub udostępnianych informacji.
- (22) Aby móc korzystać z wyłączenia odpowiedzialności dotyczącego usług hostingu dostawca powinien, od chwili uzyskania faktycznej wiedzy lub wiadomości o nielegalnych działaniach lub nielegalnych treściach, niezwłocznie podjąć działania w celu usunięcia tych treści lub uniemożliwienia dostępu do nich. Usuwanie lub uniemożliwianie dostępu powinno być przeprowadzane z poszanowaniem praw podstawowych odbiorców usługi, w tym prawa do wolności wypowiedzi i informacji. Dostawca może uzyskać taką faktyczną wiedzę lub wiadomość o nielegalnym charakterze treści między innymi w drodze czynności sprawdzających prowadzonych z własnej inicjatywy lub zgłoszeń przekazanych mu przez osoby lub podmioty zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, o ile

takie zgłoszenia są wystarczająco precyzyjne i odpowiednio uzasadnione, aby umożliwić działającemu z należytą starannością podmiotowi gospodarczemu rozsądną identyfikację i ocenę potencjalnie nielegalnych treści oraz, w stosownych przypadkach, podjęcie przeciwko nim działań. Takiej faktycznej wiedzy lub wiadomości nie można jednak uznać za uzyskane wyłącznie na podstawie tego, że dostawca jest ogólnie świadomy faktu, że jego usługa jest również wykorzystywana do przechowywania nielegalnych treści. Co więcej, fakt, że dostawca dokonuje automatycznej indeksacji informacji zamieszczonych w ramach jego usługi, że usługa ta zawiera funkcję wyszukiwania lub że rekomenduje informacje na podstawie profilu lub ustawień odbiorców usługi, nie jest wystarczający, aby uznać, że dostawca ten posiada „konkretną” wiedzę o nielegalnych działaniach podejmowanych za pośrednictwem tej platformy lub o przechowywaniu na niej nielegalnych treści.

- (23) Wyłączenie odpowiedzialności nie powinno mieć zastosowania, jeżeli odbiorca usługi działa z upoważnienia lub pod kontrolą dostawcy usługi hostingu. Jeżeli na przykład dostawca platformy internetowej, która umożliwia konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów zawieranych na odległość, ustala ceny towarów lub usług oferowanych przez przedsiębiorcę, można uznać, że przedsiębiorca działa z upoważnienia tej platformy internetowej lub pod jej kontrolą.
- (24) Aby zapewnić skuteczną ochronę konsumentów dokonujących transakcji handlowych w internecie z udziałem pośredników, niektórzy dostawcy usług hostingu, mianowicie platformy internetowe, które umożliwiają konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów zawieranych na odległość, nie powinni mieć możliwości korzystania z wyłączeń odpowiedzialności dotyczących dostawców usług hostingu ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu w zakresie, w jakim te platformy internetowe prezentują istotne informacje dotyczące przedmiotowych transakcji w sposób wzbudzający u konsumentów przekonanie, że informacje te przekazały same platformy internetowe lub przedsiębiorcy działający z ich upoważnienia lub pod ich kontrolą, a zatem że te platformy internetowe posiadają wiedzę na temat tych informacji lub sprawują nad nimi kontrolę, nawet jeżeli w rzeczywistości może być inaczej. Przykładem takiego zachowania mogłaby być sytuacja, gdy platforma internetowa nie pokazuje wyraźnie tożsamości przedsiębiorcy, jak wymaga tego niniejsze rozporządzenie, gdy platforma internetowa nie ujawnia danych dotyczących tożsamości lub danych kontaktowych przedsiębiorcy aż do momentu zawarcia umowy między przedsiębiorcą a konsumentem lub jeżeli platforma internetowa wprowadza produkt bądź usługę do obrotu we własnym imieniu, a nie w imieniu przedsiębiorcy, który dostarczy produkt lub będzie świadczył usługę. W tym kontekście należy obiektywnie ustalić, na podstawie wszystkich istotnych okoliczności, czy prezentacja istotnych informacji może wzbudzać u przeciętnego konsumenta przekonanie, że przedmiotowe informacje zostały przekazane przez samą platformę internetową lub przez przedsiębiorców działających z jej upoważnienia lub pod jej kontrolą.

- (25) Wyłączenia odpowiedzialności ustanowione w niniejszym rozporządzeniu nie powinny mieć wpływu na możliwość wydawania różnego rodzaju nakazów wobec dostawców usług pośrednich, nawet jeżeli spełniają oni warunki określone jako element tych wyłączeń. Nakazy takie mogą w szczególności przybierać formę nakazów sądów lub organów administracyjnych, wydanych zgodnie z prawem Unii, nakazujących zaprzestanie naruszania lub zapobieżenia mu, w tym również usunięcie nielegalnych treści określonych w takich nakazach lub uniemożliwienia dostępu do nich.
- (26) Aby stworzyć pewność prawa i nie zniechęcać do działań mających na celu wykrywanie, identyfikację i zwalczanie nielegalnych treści, podejmowanych dobrowolnie przez dostawców wszelkiego rodzaju usług pośrednich, należy wyjaśnić, że sam fakt, iż dostawcy podejmują takie działania, nie uniemożliwia wyłączeń odpowiedzialności określonych w niniejszym rozporządzeniu, pod warunkiem że działania te są prowadzone w dobrej wierze i z zachowaniem należytej staranności. Warunkiem działania w dobrej wierze i z zachowaniem należytej staranności powinno być działanie w sposób obiektywny, niedyskryminacyjny i proporcjonalny, z należyтым uwzględnieniem praw i prawnie uzasadnionych interesów wszystkich zaangażowanych stron, oraz zapewnienie niezbędnych zabezpieczeń przed nieuzasadnionym usuwaniem legalnych treści, zgodnie z celem i wymogami niniejszego rozporządzenia. W tym celu zainteresowani dostawcy powinni na przykład podjąć rozsądne środki w celu zapewnienia, aby w przypadku wykorzystywania zautomatyzowanych narzędzi do prowadzenia takich działań dana technologia była wystarczająco wiarygodna, tak aby w jak największym stopniu ograniczyć liczbę błędów. Ponadto należy wyjaśnić, że sam fakt, iż dostawcy podejmują w dobrej wierze środki w celu spełnienia wymogów prawa Unii, w tym wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do wdrożenia warunków korzystania z ich usług, nie powinien uniemożliwiać wyłączeń odpowiedzialności ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu. W związku z tym przy ustalaniu, czy dostawca może powoływać się na wyłączenie odpowiedzialności, w szczególności w odniesieniu do tego, czy świadczy on swoje usługi w sposób neutralny i w związku z tym może być objęty zakresem stosowania odpowiedniego przepisu, nie należy brać pod uwagę takich działań i środków, które dostawca mógł podjąć, co nie oznacza jednak, że dostawca musi się koniecznie na takie wyłączenie powołać. Dobrowolne działania nie powinny być wykorzystywane do obchodzenia obowiązków, jakie spoczywają na dostawcach usług pośrednich na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (27) Chociaż w przepisach niniejszego rozporządzenia dotyczących odpowiedzialności dostawców usług pośrednich skoncentrowano się na wyłączeniu odpowiedzialności dostawców usług pośrednich, należy przypomnieć, że pomimo ogólnie istotnej roli, jaką odgrywają tacy dostawcy, problemu nielegalnych treści i działań w internecie nie należy rozwiązywać skupiając się wyłącznie na odpowiedzialności i obowiązkach takich dostawców. W miarę możliwości

osoby trzecie, poszkodowane przez nielegalne treści przekazywane lub przechowywane w internecie, powinny starać się rozwiązywać konflikty związane z takimi treściami bez angażowania odpowiednich dostawców usług pośrednich. Odbiorców usługi należy pociągać do odpowiedzialności, jeżeli stanowią tak mające zastosowanie przepisy prawa Unii i prawa krajowego określające taką odpowiedzialność, za nielegalne treści, które przekazują i mogą rozpowszechniać publicznie za pomocą usług pośrednich. W stosownych przypadkach w zapobieganiu rozpowszechnianiu nielegalnych treści w internecie, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami prawa, powinny również pomagać inne podmioty, takie jak moderatorzy grup w zamkniętych środowiskach internetowych, w szczególności w przypadku dużych grup. Ponadto w przypadku gdy konieczny jest udział dostawców usług społeczeństwa informacyjnego, w tym dostawców usług pośrednich, wszelkie żądania lub nakazy dotyczące takiego udziału należy co do zasady kierować do konkretnego dostawcy posiadającego techniczną i operacyjną możliwość podjęcia działań przeciwko określonym nielegalnym treściom, aby zapobiec ewentualnym negatywnym skutkom dla dostępności i osiągalności informacji, które nie stanowią nielegalnych treści, oraz zminimalizować takie skutki.

- (28) Od 2000 r. wprowadzono nowe technologie, które poprawiają dostępność, efektywność, szybkość, niezawodność, zdolność i bezpieczeństwo systemów służących do transmisji i przechowywania danych w internecie oraz ich „znajdawalność”, co prowadzi do coraz bardziej złożonego ekosystemu cyfrowego. W tym zakresie należy przypomnieć, że dostawcy usług tworzący i ułatwiający podstawową architekturę logiczną i właściwe funkcjonowanie internetu, w tym pomocnicze funkcje techniczne, mogą również korzystać z wyłączeń odpowiedzialności określonych w niniejszym rozporządzeniu w zakresie, w jakim ich usługi kwalifikują się jako usługi „zwykłego przekazu”, „cachingu” lub „hostingu”. Usługi takie obejmują, w zależności od przypadku, lokalne sieci radiowe, usługi systemu nazw domen (DNS), rejestry nazw domen najwyższego poziomu, rejestratory, organy certyfikacji wydające certyfikaty cyfrowe, wirtualne sieci prywatne, wyszukiwarki internetowe, usługi infrastruktury chmury obliczeniowej lub sieci dostarczania treści, które umożliwiają, lokalizują lub ulepszają funkcje innych dostawców usług pośrednich. Podobnie znacząco rozwinęły się również usługi wykorzystywane na potrzeby łączności oraz techniczne środki ich świadczenia, co doprowadziło do powstania usług online, takich jak telefonia internetowa, usługi przesyłania wiadomości i usługi aplikacji webmail, w których łączność odbywa się za pośrednictwem usługi dostępu do internetu. Również te usługi mogą korzystać z wyłączeń odpowiedzialności w zakresie, w jakim kwalifikują się jako usługa „zwykłego przekazu”, „cachingu” lub „hostingu”.
- (29) Usługi pośrednie obejmują szeroki zakres działalności gospodarczej, która jest prowadzona online i stale się rozwija w celu zapewnienia szybkiej i bezpiecznej transmisji informacji oraz wygody wszystkim uczestnikom ekosystemu

cyfrowego. Przykładowo, usługi pośrednie polegające na „zwykłym przekazie” obejmują generyczne kategorie usług, takie jak punkty wymiany ruchu internetowego, punkty dostępu bezprzewodowego, wirtualne sieci prywatne, usługi i resolwery DNS, rejestry nazw domen najwyższego poziomu, rejestratorzy, organy certyfikacji wydające certyfikaty cyfrowe, telefonia internetowa i inne usługi łączności interpersonalnej, natomiast generyczne przykłady usług pośrednich polegających na „cachingu” obejmują wyłącznie zapewnianie sieci dostarczania treści, odwrotnych serwerów proxy lub serwerów proxy adaptacji treści. Takie usługi mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia sprawnej i efektywnej transmisji informacji dostarczanych w internecie. Przykładowe „usługi hostingu” obejmują kategorie usług takie, jak przetwarzanie w chmurze, web hosting, odpłatne usługi odsyłania czy usługi umożliwiające wymianę informacji i treści online, w tym przechowywanie i udostępnianie plików. Usługi pośrednie mogą być świadczone oddzielnie, jako część innego rodzaju usługi pośredniej, lub równocześnie z innymi usługami pośrednimi. To, czy dana usługa jest usługą „zwykłego przekazu”, „cachingu” czy „hostingu”, zależy wyłącznie od jej funkcji technicznych, które mogą ewoluować w czasie, i powinno być oceniane indywidualnie.

- (30) Na dostawcach usług pośrednich nie powinien spoczywać obowiązek monitorowania – ani na mocy prawa, ani w praktyce – w odniesieniu do obowiązków o charakterze ogólnym. Nie dotyczy to obowiązków monitorowania w konkretnym przypadku oraz, w szczególności, nie wpływa to na nakazy organów krajowych wydane zgodnie z ustawodawstwem krajowym zgodnym z prawem Unii, stosownie do wykładni Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, oraz zgodnie z warunkami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu. Żadnego z przepisów niniejszego rozporządzenia nie należy interpretować jako nałożenia ogólnego obowiązku monitorowania ani ogólnego obowiązku aktywnego ustalania faktów, ani też jako nałożenia na dostawców ogólnego obowiązku podejmowania aktywnych działań w odniesieniu do nielegalnych treści.
- (31) W zależności od systemu prawnego każdego państwa członkowskiego i danej dziedziny prawa, krajowe organy sądowe lub administracyjne, w tym organy ścigania, mogą nakazać dostawcom usług pośrednich podjęcie działań przeciwko określonej nielegalnej treści lub określonym nielegalnym treściom lub udzielenie pewnych określonych informacji. Przepisy krajowe, na podstawie których wydaje się takie nakazy, znacznie się od siebie różnią, a nakazy te coraz częściej dotyczą sytuacji transgranicznych. W celu zapewnienia skutecznego i efektywnego stosowania się do tych nakazów, w szczególności w kontekście transgranicznym, tak aby zainteresowane organy publiczne mogły wykonywać swoje zadania, a dostawcy nie podlegali żadnym nieproporcjonalnym obciążeniom, bez nadmiernego naruszania praw i prawnie uzasadnionych interesów osób trzecich, należy określić pewne warunki, które nakazy te powinny spełniać, oraz pewne dodatkowe wymogi dotyczące wykonywania tych nakazów.

W związku z tym niniejsze rozporządzenie powinno harmonizować tylko niektóre szczególne warunki minimalne, jakie takie nakazy powinny spełniać, aby nałożyć na dostawców usług pośrednich obowiązek informowania odpowiednich organów o działaniach podjętych w odpowiedzi na te nakazy. W związku z tym niniejsze rozporządzenie nie stanowi podstawy prawnej do wydawania takich nakazów ani nie określa ich zakresu terytorialnego czy transgranicznego egzekwowania.

- (32) Mające zastosowanie prawo Unii lub prawo krajowe, na podstawie których nakazy te są wydawane, może wprowadzać dodatkowe warunki i powinno stanowić podstawę egzekwowania odpowiednich nakazów. W przypadku niezastosowania się do takich nakazów wydające nakaz państwo członkowskie powinno mieć możliwość egzekwowania tych nakazów zgodnie ze swoim prawem krajowym. Mające zastosowanie prawo krajowe powinno być zgodne z prawem Unii, w tym Kartą i postanowieniami TFUE dotyczącymi swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług wewnątrz Unii, w szczególności w odniesieniu do usług gier hazardowych i zakładów. Stosowanie takich przepisów krajowych w celu egzekwowania odpowiednich nakazów pozostaje również bez uszczerbku dla mających zastosowanie unijnych aktów prawnych ani zawartych przez Unię lub przez państwa członkowskie międzynarodowych umów dotyczących transgranicznego uznawania, wykonywania i egzekwowania tych nakazów, w szczególności w sprawach cywilnych i karnych. Z drugiej strony egzekwowanie obowiązku informowania odpowiednich organów o działaniach podjętych w odpowiedzi na te nakazy, w przeciwieństwie do wykonania samych nakazów, powinno podlegać przepisom określonym w niniejszym rozporządzeniu.
- (33) Dostawca usług pośrednich powinien bez zbędnej zwłoki informować organ wydający o wszelkich działaniach następczych podjętych w związku z takimi nakazami w terminach określonych w odpowiednich przepisach prawa Unii lub prawa krajowego.
- (34) Odpowiednie organy krajowe powinny mieć możliwość wydawania takich nakazów w odniesieniu do treści uznanych za nielegalne lub nakazów udzielenia informacji na podstawie prawa Unii lub prawa krajowego zgodnego z prawem Unii, w szczególności z Kartą, i kierowania tych nakazów do dostawców usług pośrednich, w tym dostawców mających siedzibę w innym państwie członkowskim. Niniejsze rozporządzenie powinno jednak pozostawać bez uszczerbku dla prawa Unii w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych lub karnych, w tym rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 i rozporządzenia w sprawie europejskiego nakazu wydania dowodów dotyczącego elektronicznego materiału dowodowego w sprawach karnych i europejskiego nakazu zabezpieczenia dowodów dotyczącego elektronicznego materiału dowodowego w sprawach karnych, ani krajowego prawa karnego procesowego lub prawa cywilnego procesowego. Dlatego też w przypadku, gdy w kontekście postępowania karnego lub cywilnego prawo to przewiduje warunki dodatkowe w stosunku do warunków

przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do nakazów podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom lub nakazów udzielenia informacji lub z nimi niezgodne, warunki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu mogą nie mieć zastosowania lub mogą zostać dostosowane. W szczególności nałożony na koordynatora ds. usług cyfrowych z państwa członkowskiego organu wydającego nakaz obowiązek przekazania kopii nakazów wszystkim pozostałym koordynatorom ds. usług cyfrowych może nie mieć zastosowania w kontekście postępowania karnego lub może zostać dostosowany, w przypadku gdy tak stanowi mające zastosowanie krajowe prawo karne procesowe.

Ponadto obowiązek zamieszczania w nakazach uzasadnienia wyjaśniającego, dlaczego dana informacja stanowi nielegalne treści, powinien w razie potrzeby zostać dostosowany na mocy mającego zastosowanie krajowego prawa karnego procesowego w odniesieniu do zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych oraz wykrywania i ścigania przestępstw. Wreszcie, termin wykonania nałożonego na dostawców usług pośrednich obowiązku udzielenia informacji odbiorcy usługi może zostać odroczony zgodnie z mającym zastosowanie prawem Unii lub prawem krajowymi, w szczególności w kontekście postępowania karnego, cywilnego lub administracyjnego. Dodatkowo nakazy powinny być wydawane zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679 oraz ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu zakazem nakładania ogólnych obowiązków monitorowania informacji lub aktywnego ustalania faktów lub okoliczności wskazujących na nielegalną działalność. Warunki i wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu, które mają zastosowanie do nakazów podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom, pozostają bez uszczerbku dla innych aktów Unii, w których przewidziano podobne systemy podejmowania działań przeciwko konkretnym rodzajom nielegalnych treści, takich jak rozporządzenie (UE) 2021/784, rozporządzenie (UE) 2019/1020 lub rozporządzenie (UE) 2017/2394, w którym przyznano szczególne uprawnienia do wydawania nakazu udzielenia informacji organom ścigania w zakresie ochrony konsumentów państw członkowskich, zaś warunki i wymogi mające zastosowanie do nakazów udzielenia informacji pozostają bez uszczerbku dla innych aktów Unii zawierających podobne odpowiednie przepisy dla poszczególnych sektorów. Wspomniane warunki i wymogi powinny pozostawać bez uszczerbku dla przepisów dotyczących zatrzymywania i zabezpieczenia na podstawie mającego zastosowanie prawa krajowego zgodnego z prawem Unii oraz wnioskami organów ścigania o zachowanie poufności związanych z ujawnianiem informacji. Te warunki i wymogi nie powinny wpływać na możliwość wymagania przez państwa członkowskie od dostawcy usług pośrednich zapobiegania naruszeniu, zgodnie z prawem Unii, w tym z niniejszym rozporządzeniem, a w szczególności z zakazem ogólnych obowiązków w zakresie monitorowania.

- (35) Warunki i wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu powinny być spełnione najpóźniej w momencie przekazania nakazu zainteresowanemu dostawcy.

Dlatego też nakaz może zostać wydany w jednym z języków urzędowych organu danego państwa członkowskiego wydającego nakaz. Jeżeli jednak jest to inny język, niż język zadeklarowany przez dostawcę usług pośrednich lub inny język urzędowy państw członkowskich, uzgodniony przez organ wydający nakaz i dostawcę usług pośrednich, do przekazywanego nakazu należy dołączyć tłumaczenie co najmniej tych elementów nakazu, które są określone w niniejszym rozporządzeniu. W przypadku gdy dostawca usług pośrednich uzgodnił z organami państwa członkowskiego używanie określonego języka, należy go zachęcać do akceptowania nakazów wydanych w tym języku przez organy innych państw członkowskich. Nakazy powinny zawierać elementy umożliwiające adresatowi zidentyfikowanie organu wydającego, w tym w stosownych przypadkach dane kontaktowe punktu kontaktowego w ramach tego organu, oraz weryfikację autentyczności nakazu.

- (36) Zakres terytorialny takich nakazów podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom powinien być jasno określony na podstawie mających zastosowanie przepisów prawa Unii lub prawa krajowego umożliwiających wydanie nakazu i nie powinien wykraczać poza zakres absolutnie niezbędny do osiągnięcia celów nakazu. W tym zakresie krajowy organ sądowy lub administracyjny wydający nakaz, którym może być również organ ścigania, powinien zrównoważyć cel, jaki nakaz ma osiągnąć, zgodnie z podstawą prawną umożliwiającą jego wydanie, z prawami i prawnie uzasadnionymi interesami wszystkich osób trzecich, na które nakaz może mieć wpływ, w szczególności z ich prawami podstawowymi wynikającymi z Karty. W szczególności w kontekście transgranicznym, nakaz powinien być w zasadzie skuteczny tylko na terytorium wydającego nakaz państwa członkowskiego, chyba że nielegalny charakter treści wynika bezpośrednio z prawa Unii lub organ wydający nakaz uważa, że odpowiednie prawa wymagają szerszego zakresu terytorialnego, zgodnie z prawem Unii i prawem międzynarodowym oraz przy uwzględnieniu interesów kurtuazji międzynarodowej.
- (37) Nakazy udzielenia informacji regulowane niniejszym rozporządzeniem dotyczą przedstawienia konkretnych informacji na temat indywidualnych odbiorców danej usługi pośredniej wskazanych w tych nakazach w celu ustalenia, czy odbiorcy usług przestrzegają mających zastosowanie przepisów Unii lub przepisów krajowych. Takie nakazy powinny nakazywać udzielenie informacji mających na celu umożliwienie identyfikacji odbiorców danej usługi. W związku z tym wymogi niniejszego rozporządzenia dotyczące udzielenia informacji nie obejmują nakazów odnoszących się do informacji na temat grupy odbiorców usługi, którzy nie są wyraźnie wskazani, w tym nakazów udzielenia zbiorczych informacji wymaganych do celów statystycznych lub kształtowania polityki opartej na dowodach.
- (38) Nakazy podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom i udzielenia informacji podlegają przepisom zabezpieczającym kompetencje państwa członkowskiego, w którym dostawca, do którego skierowany jest nakaz, ma siedzibę, oraz

przepisom ustanawiającym w niektórych przypadkach możliwe odstępstwa od tych kompetencji, określone w art. 3 dyrektywy 2000/31/WE, o ile spełniono warunki wymienione w tym artykule. Biorąc pod uwagę, że przedmiotowe nakazy odnoszą się odpowiednio do określonych nielegalnych treści i informacji, w przypadku gdy są skierowane do dostawców usług pośrednich z siedzibą w innym państwie członkowskim, co do zasady nie ograniczają one swobody tych dostawców w zakresie transgranicznego świadczenia usług. W związku z tym zasady określone w art. 3 dyrektywy 2000/31/WE, w tym zasady dotyczące konieczności uzasadnienia środków stanowiących odstępstwo od kompetencji państwa członkowskiego, w którym dostawca usług ma siedzibę, z pewnych określonych powodów oraz w zakresie zgłaszania takich środków, nie mają zastosowania do tych nakazów.

- (39) Wymogi dotyczące udzielania informacji o mechanizmach odwoławczych, dostępnych dla dostawcy usługi pośredniej i odbiorcy usługi, który przekazał treści, obejmują wymóg udzielenia informacji na temat administracyjnych mechanizmów rozpatrywania skarg oraz sądowych środków odwoławczych, w tym odwołań od nakazów wydanych przez organy sądowe. Ponadto koordynatorzy ds. usług cyfrowych mogą opracować krajowe narzędzia i wytyczne dotyczące mechanizmów wnoszenia skarg i mechanizmów odwoławczych mających zastosowanie na ich terytorium, aby ułatwić odbiorcom usługi dostęp do takich mechanizmów. Ponadto stosując niniejsze rozporządzenie, państwa członkowskie powinny przestrzegać podstawowego prawa do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu ustanowionego w art. 47 Karty. Niniejsze rozporządzenie nie powinno zatem uniemożliwiać odpowiednim krajowym organom sądowym lub administracyjnym wydawania, na podstawie mającego zastosowanie prawa Unii lub prawa krajowego, nakazu przywrócenia treści, w przypadku gdy treści te były zgodne z warunkami korzystania z usług dostawcy usług pośrednich, ale zostały błędnie uznane przez tego dostawcę za nielegalne i usunięte.
- (40) Aby osiągnąć cele określone w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności poprawić funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz zapewnić bezpieczne i przejrzyste środowisko internetowe, należy ustanowić jasny, skuteczny, przewidywalny i wyważony zestaw zharmonizowanych obowiązków w zakresie należytej staranności dla dostawców usług pośrednich. Celem tych obowiązków powinno być w szczególności zagwarantowanie osiągnięcia różnych celów polityki publicznej, takich jak bezpieczeństwo i zaufanie odbiorców usługi, w tym konsumentów, małoletnich i użytkowników szczególnie narażonych na ryzyko stania się ofiarą nawoływania do nienawiści, molestowania seksualnego lub innych dyskryminujących działań, ochrona odpowiednich praw podstawowych zapisanych w Karcie, zapewnienie rzeczywistej rozliczalności tych dostawców oraz wzmocnienie pozycji odbiorców i innych zainteresowanych stron przy jednoczesnym ułatwieniu niezbędnego nadzoru przez właściwe organy.

- (41) W związku z tym istotne jest, aby obowiązki w zakresie należytej staranności były dostosowane do rodzaju, wielkości i charakteru danej usługi pośredniej. Niniejsze rozporządzenie określa zatem podstawowe obowiązki mające zastosowanie do wszystkich dostawców usług pośrednich, a także dodatkowe obowiązki dostawców usług hostingu, w szczególności dostawców platform internetowych oraz bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych. W zakresie, w jakim dostawcy usług pośrednich należą do kilku różnych kategorii z uwagi na charakter świadczonych usług i wielkość, powinni oni wypełniać wszystkie odpowiednie obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do tych usług. Te zharmonizowane obowiązki w zakresie należytej staranności, które powinny być rozsądne i niearbitralne, są potrzebne, aby zaradzić zidentyfikowanym obawom dotyczącym porządku publicznego, takim jak ochrona prawnie uzasadnionych interesów odbiorców usługi, zwalczanie nielegalnych praktyk i ochrona praw podstawowych zapisanych w Karcie. Obowiązki w zakresie należytej staranności są niezależne od kwestii odpowiedzialności dostawców usług pośrednich, należy je zatem oceniać oddzielnie.
- (42) Aby ułatwić sprawną i skuteczną komunikację dwustronną, w tym – w stosownych przypadkach – poprzez potwierdzenie otrzymania stosownych komunikatów, w sprawach objętych zakresem niniejszego rozporządzenia, dostawcy usług pośrednich powinni być zobowiązani do wyznaczenia pojedynczego elektronicznego punktu kontaktowego oraz do publikowania i aktualizowania odpowiednich informacji dotyczących tego punktu kontaktowego, w tym również języków, których należy używać w takiej komunikacji. Z elektronicznego punktu kontaktowego mogą również korzystać zaufane podmioty sygnalizujące oraz podmioty profesjonalne pozostające w szczególnym stosunku z dostawcą usług pośrednich. W odróżnieniu od przedstawiciela prawnego elektroniczny punkt kontaktowy powinien służyć celom operacyjnym i nie powinno się wymagać, by miał fizyczną lokalizację. Dostawcy usług pośrednich mogą wyznaczyć ten sam pojedynczy punkt kontaktowy na potrzeby niniejszego rozporządzenia oraz na potrzeby innych aktów prawa Unii. Przy określaniu języków komunikacji zachęca się dostawców usług pośrednich do zapewnienia, by wybrane języki same w sobie nie stanowiły przeszkody w komunikacji. W razie potrzeby dostawcy usług pośrednich i organy państw członkowskich powinni mieć możliwość wypracowania odrębnego porozumienia w sprawie języka komunikacji lub poszukać alternatywnych rozwiązań służących pokonaniu bariery językowej, także poprzez wykorzystanie wszelkich dostępnych środków technologicznych lub wewnętrznych i zewnętrznych zasobów kadrowych.
- (43) Dostawcy usług pośrednich powinni być również zobowiązani do wyznaczenia jednego punktu kontaktowego dla odbiorców usług, który umożliwia szybką, bezpośrednią i skuteczną komunikację w szczególności za pomocą łatwo dostępnych środków, takich jak numery telefonu, adresy poczty elektronicznej, elektroniczne formularze kontaktowe, chatboty lub komunikatory internetowe.

Należy wyraźnie wskazać, kiedy odbiorca usługi komunikuje się z chatbotem. Dostawcy usług pośrednich powinni umożliwiać odbiorcom usług wybór środków bezpośredniej i skutecznej komunikacji, które nie opierają się wyłącznie na zautomatyzowanych narzędziach. Dostawcy usług pośrednich powinni dołożyć wszelkich rozsądnych starań, aby zagwarantować wystarczające zasoby ludzkie i finansowe potrzebne do zapewnienia terminowej i skutecznej komunikacji.

- (44) Dostawcy usług pośrednich, którzy mają siedzibę w państwie trzecim i oferują usługi w Unii, powinni wyznaczyć dysponującego wystarczającymi uprawnieniami przedstawiciela prawnego w Unii oraz udzielić odpowiednim organom informacji dotyczących ich przedstawicieli prawnych i podać takie informacje do wiadomości publicznej. Aby wypełnić ten obowiązek, tacy dostawcy usług pośrednich powinni zapewnić, by wyznaczony przedstawiciel prawny dysponował uprawnieniami i zasobami niezbędnymi do współpracy z odpowiednimi organami. Warunek ten byłby spełniony na przykład w przypadku, gdy dostawca usług pośrednich wyznacza do tego celu spółkę zależną w ramach tej samej grupy, do której należy dostawca, lub spółkę dominującą, jeżeli ta spółka zależna lub spółka dominująca ma siedzibę w Unii. Nie byłby jednak spełniony wówczas, gdy przykładowo przedstawiciel prawny jest objęty postępowaniem dotyczącym restrukturyzacji, upadłości lub niewypłacalności osób fizycznych lub przedsiębiorstw. Obowiązek ten powinien umożliwić skuteczny nadzór i, w razie potrzeby, egzekwowanie niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do tych dostawców. Przedstawiciel prawny powinien mieć możliwość otrzymania upoważnienia, zgodnie z prawem krajowym, od więcej niż jednego dostawcy usług pośrednich. Przedstawiciel prawny powinien mieć możliwość pełnienia również funkcji punktu kontaktowego, pod warunkiem że spełniono odpowiednie wymogi niniejszego rozporządzenia.
- (45) Chociaż zasadniczo należy przestrzegać swobody umów przysługującej dostawcom usług pośrednich, należy ustanowić pewne zasady dotyczące treści, stosowania i egzekwowania warunków korzystania z usług tych dostawców w celu zapewnienia przejrzystości, ochrony odbiorców usługi oraz unikania nieuczciwych lub arbitralnych wyników. Dostawcy usług pośrednich w warunkach korzystania z ich usług powinni wyraźnie podawać i aktualizować informacje o powodach, dla których mogą ograniczyć świadczenie swoich usług. Warunki te powinny w szczególności zawierać informacje na temat wszelkich polityk, procedur, środków i narzędzi wykorzystywanych do celów moderowania treści, w tym algorytmicznego podejmowania decyzji i weryfikacji przez człowieka, a także na temat regulaminu wewnętrznego systemu rozpatrywania skarg. Powinny one również zawierać łatwo dostępne informacje na temat prawa do zakończenia korzystania z usługi. Dostawcy usług pośrednich mogą wykorzystywać elementy graficzne w warunkach świadczenia usług, takie jak ikony lub obrazki, do zilustrowania głównych elementów wymogów informacyjnych określonych w niniejszym rozporządzeniu. Dostawcy powinni informować odbiorców swojej usługi za pomocą odpowiednich

środków o istotnych zmianach wprowadzonych w warunkach korzystania z usług, na przykład w przypadku zmiany zasad dotyczących informacji dozwolonych na temat ich usługi, lub o innych tego rodzaju zmianach, które mogą mieć bezpośredni wpływ na zdolność odbiorców do korzystania z usługi.

- (46) Dostawcy usług pośrednich, które są skierowane przede wszystkim do małoletnich, na przykład z uwagi na projekt usługi lub rodzaj związanych z nią działań marketingowych, lub z których korzystają w przeważającej mierze małoletni, powinni dołożyć szczególnych starań, aby w sposób łatwo zrozumiały dla małoletnich wyjaśnić warunki korzystania z usług.
- (47) Opracowując, stosując i egzekwując te ograniczenia, dostawcy usług pośrednich powinni działać w sposób niearbitralny i niedyskryminacyjny oraz uwzględniać prawa i prawnie uzasadnione interesy odbiorców usługi, w tym prawa podstawowe zapisane w Karcie. Na przykład dostawcy bardzo dużych platform internetowych powinni w szczególności należycie uwzględniać wolność wypowiedzi i informacji, w tym wolność mediów i ich pluralizm. Wszyscy dostawcy usług pośrednich powinni również należycie uwzględniać odpowiednie międzynarodowe standardy ochrony praw człowieka, takie jak wytyczne Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczące biznesu i praw człowieka.
- (48) Ze względu na swą szczególną rolę i zasięg, na bardzo duże platformy internetowe i bardzo duże wyszukiwarki internetowe należy nałożyć dodatkowe wymogi dotyczące informacji i przejrzystości ich warunków korzystania z usług. W związku z tym dostawcy bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych powinni udostępniać swoje warunki korzystania z usług w językach urzędowych wszystkich państw członkowskich, w których oferują swoje usługi, a także powinni przekazywać odbiorcom usług zwięzłe i łatwe do odczytania streszczenie głównych elementów warunków korzystania z usług. W streszczeniach takich należy wskazać główne elementy wymogów informacyjnych, w tym możliwość łatwego niezaakceptowania klauzul opcjonalnych.
- (49) Aby zapewnić odpowiedni poziom przejrzystości i rozliczalności, dostawcy usług pośrednich powinni co roku podawać do wiadomości publicznej sprawozdanie w formacie nadającym się do odczytu maszynowego, zgodnie ze zharmonizowanymi wymogami zawartymi w niniejszym rozporządzeniu, dotyczące moderowania treści, w którym brali udział, w tym środków wprowadzonych w rezultacie stosowania i egzekwowania warunków korzystania z ich usług. Aby uniknąć nieproporcjonalnych obciążeń, obowiązki sprawozdawcze w zakresie przejrzystości nie powinny mieć jednak zastosowania do dostawców będących mikroprzedsiębiorstwami lub małymi przedsiębiorstwami zgodnie z definicją w zaleceniu Komisji 2003/361/WE⁴⁴, którzy nie są bardzo dużymi platformami internetowymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

---

⁴⁴ Zalecenie Komisji 2003/361/WE z 6.05.2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.Urz. UE L 124, s. 36).

- (50) Dostawcy usług hostingu odgrywają szczególnie ważną rolę w zwalczaniu nielegalnych treści w internecie, ponieważ przechowują informacje przekazane przez odbiorców usługi i na ich żądanie oraz zazwyczaj umożliwiają innym odbiorcom dostęp do tych informacji, niekiedy na dużą skalę. Ważne jest, aby wszyscy dostawcy usług hostingu, niezależnie od wielkości, wprowadzili łatwo dostępne i przyjazne dla użytkownika mechanizmy zgłaszania i działania, które ułatwiają zgłaszanie dostawcy usług hostingu określonych informacji uznanych przez zgłaszającego za treści nielegalne („zgłoszenie”), zgodnie z którymi dostawca ten może podjąć decyzję, czy zgadza się z taką oceną oraz czy chce usunąć nielegalne treści lub uniemożliwić dostęp do nich („działanie”). Mechanizmy takie powinny być łatwe do zidentyfikowania, zlokalizowane w pobliżu przedmiotowych informacji oraz co najmniej tak łatwe do znalezienia i wykorzystania, jak mechanizmy zgłaszania treści naruszających warunki korzystania z usług dostawcy usług hostingu. Z zastrzeżeniem spełnienia wymogów dotyczących zgłoszeń, osoby lub podmioty powinny mieć możliwość zgłaszania wielu potencjalnie nielegalnych treści w jednym zgłoszeniu w celu zapewnienia skutecznego działania mechanizmów zgłaszania i działania. Mechanizm zgłaszania powinien umożliwiać identyfikację osoby lub podmiotu dokonujących zgłoszenia, ale nie powinien jej wymagać. W przypadku niektórych rodzajów zgłaszanych informacji tożsamość osoby lub podmiotu dokonujących zgłoszenia może być konieczna do ustalenia, czy dane informacje stanowią potencjalne treści nielegalne. Obowiązek wprowadzenia mechanizmów zgłaszania i działania powinien mieć zastosowanie na przykład do usług przechowywania i udostępniania plików, usług hostingu stron internetowych, serwerów reklamowych i usług typu pastebin, o ile kwalifikują się one jako usługi hostingu objęte niniejszym rozporządzeniem.
- (51) Uwzględniając potrzebę należytego uwzględnienia zagwarantowanych w Karcie praw podstawowych wszystkich zainteresowanych stron, wszelkie działania podejmowane przez dostawcę usług hostingu w związku z otrzymaniem zgłoszenia powinny być ściśle ukierunkowane, to znaczy powinny służyć usunięciu określonych informacji uznanych za nielegalne treści lub uniemożliwieniu dostępu do nich, jednak bez nadmiernego naruszania wolności wypowiedzi i informacji odbiorców usługi. Zgłoszenia powinny zatem co do zasady być kierowane do dostawców usług hostingu, w przypadku których można zasadnie oczekiwać, że posiadają oni techniczną i operacyjną zdolność do podjęcia działań przeciwko takim określonym informacjom. Dostawcy usług hostingu, którzy otrzymują zgłoszenie, w związku z którym z przyczyn technicznych lub operacyjnych nie mogą usunąć określonej informacji, powinni poinformować o tym osobę lub podmiot, które dokonały zgłoszenia.
- (52) Przepisy dotyczące takich mechanizmów zgłaszania i działania powinny być zharmonizowane na poziomie Unii, aby zapewnić terminowe i niearbitralne przetwarzanie zgłoszeń z zachowaniem należytej staranności na podstawie

jednolitych, przejrzystych i jasnych zasad, które zapewniają solidne gwarancje ochrony praw i prawnie uzasadnionych interesów wszystkich zainteresowanych stron, w szczególności ich praw podstawowych zagwarantowanych w Karcie, niezależnie od państwa członkowskiego, w którym strony te mają siedzibę lub miejsce pobytu, oraz niezależnie od odnośnej dziedziny prawa. Te prawa podstawowe obejmują między innymi w przypadku odbiorców usług: prawo do wolności wypowiedzi i informacji, prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawo do ochrony danych osobowych, prawo do niedyskryminacji oraz prawo do skutecznego środka prawnego; w przypadku dostawców usług: wolność prowadzenia działalności gospodarczej, w tym swobodę zawierania umów; w przypadku stron poszkodowanych przez nielegalne treści: prawo do godności ludzkiej, prawa dziecka, prawo do ochrony własności, w tym własności intelektualnej, oraz prawo do niedyskryminacji. Dostawcy usług hostingu powinni podejmować działania w odpowiedzi na zgłoszenia w sposób terminowy, w szczególności z uwzględnieniem rodzaju nielegalnych treści, które są zgłaszane, i pilności działań, które mają zostać podjęte. Na przykład można oczekiwać, że tacy dostawcy podejmą niezwłoczne działania, gdy zgłaszane są potencjalnie nielegalne treści wiążące się z zagrożeniem życia lub bezpieczeństwa osób. Po podjęciu decyzji o tym, czy podjąć działania w odpowiedzi na dane zgłoszenie czy takich działań nie podejmować, dostawca usług hostingu powinien bez zbędnej zwłoki poinformować osobę lub podmiot zgłaszające określone treści.

- (53) Mechanizmy zgłaszania i działania powinny umożliwiać dokonywanie zgłoszeń, które są wystarczająco precyzyjne i odpowiednio uzasadnione, aby umożliwić danemu dostawcy usług hostingu podjęcie z należytą starannością świadomej decyzji, zgodnej z wolnością wypowiedzi i informacji, w odniesieniu do treści, których dotyczy zgłoszenie, w szczególności w odniesieniu do tego, czy treści te należy uznać za nielegalne oraz czy należy je usunąć lub uniemożliwić dostęp do nich. Mechanizmy te powinny ułatwiać dokonywanie zawiadomień, które zawierają wyjaśnienie powodów, dla których osoba lub podmiot dokonujący zgłoszenia uznają treść za nielegalną, a także wyraźne określenie lokalizacji takiej treści. Jeżeli zgłoszenie zawiera wystarczające informacje, aby umożliwić dostawcy usług hostingu działającemu z należytą starannością stwierdzenie, bez szczegółowej analizy prawnej, iż treści są w sposób oczywisty nielegalne, zgłoszenie należy uznać za stanowiące podstawę do uzyskania faktycznej wiedzy lub wiadomości o nielegalnej treści. Z wyjątkiem dokonywania zgłoszeń dotyczących przestępstw, o których mowa w art. 3–7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE⁴⁵, mechanizmy te powinny wymagać od osoby lub podmiotu dokonujących zgłoszenia ujawnienia tożsamości, aby uniknąć nadużyć.

---

⁴⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z 13.12.2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępująca decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW (Dz.Urz. UE L 335, s. 1).

- (54) W przypadku gdy dostawca usług hostingu decyduje się, ze względu na to, że przekazane przez odbiorców usług informacje stanowią nielegalne treści lub są niezgodne z jego warunkami korzystania z usług, usunąć informacje przekazane przez odbiorcę usługi lub uniemożliwić dostęp do nich, lub w inny sposób ograniczyć ich widoczność lub monetyzację, na przykład po otrzymaniu zgłoszenia lub działając z własnej inicjatywy, w tym przy wykorzystaniu wyłączanie zautomatyzowanych środków, dostawca ten powinien w sposób jasny i łatwo zrozumiały poinformować odbiorcę o swojej decyzji, powodach jej podjęcia oraz dostępnych możliwościach odwołania się od tej decyzji, mając na uwadze negatywne konsekwencje, jakie takie decyzje mogą mieć dla odbiorcy, w tym dla możliwości wykonywania przez niego prawa podstawowego do wolności wypowiedzi. Obowiązek ten powinien mieć zastosowanie niezależnie od powodów podjęcia decyzji, w szczególności niezależnie od tego, czy działanie podjęte ze względu na uznanie zgłoszonych informacji za nielegalne treści lub za informacje niezgodne z mającymi zastosowanie warunkami korzystania z usług. Jeżeli decyzję podjęto po otrzymaniu zgłoszenia, dostawca usług hostingu powinien ujawnić tożsamość osoby lub podmiotu, które dokonały zgłoszenia odbiorcy usług, wyłącznie wówczas, gdy informacje te są niezbędne do stwierdzenia nielegalności treści, na przykład w przypadku naruszenia praw własności intelektualnej.
- (55) Ograniczenie widoczności może polegać na depozycjonowaniu w ramach plasowania lub w systemach rekomendacji, a także na ograniczeniu dostępności usługi dla co najmniej jednego odbiorcy usługi lub zablokowanie widoczności wpisów danego użytkownika dla całej społeczności internetowej poza autorem bez jego wiadomości (tzw. „shadow banning”). Monetyzację informacji przekazywanych przez odbiorcę usługi za pośrednictwem wpływów z reklam można ograniczyć poprzez zawieszenie lub zakończenie płatności pieniężnych lub wypłaty dochodów związanych z danymi informacjami. Obowiązek przedstawienia uzasadnienia nie powinien jednak mieć zastosowania w odniesieniu do wprowadzających w błąd treści handlowych o dużej objętości, rozpowszechnianych w drodze zamierzonej manipulacji usługi, w szczególności nieautentycznego korzystania z usługi, takiego jak korzystanie z botów lub fałszywych kont, lub innych nieuczciwych sposobów korzystania z usługi. Niezależnie od innych możliwości odwołania się od decyzji dostawcy usług hostingu, odbiorca usługi powinien zawsze mieć prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem zgodnie z przepisami prawa krajowego.
- (56) Dostawca usług hostingu może w niektórych przypadkach uzyskać, na przykład w drodze zgłoszenia przez stronę zgłaszającą lub za pomocą własnych podejmowanych dobrowolnie środków, informacje dotyczące określonej działalności odbiorcy usługi, takiej jak przekazywanie niektórych rodzajów nielegalnych treści, które racjonalnie uzasadniają – uwzględniając wszystkie istotne okoliczności, których dostawca usług hostingu ma świadomość – podejrzenie, że ten

odbiorca mógł popełnić, może właśnie popełniać lub może popełnić przestępstwo zagrażające życiu lub bezpieczeństwu osoby lub osób, takie jak przestępstwa określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE⁴⁶, dyrektywie 2011/93/UE lub dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541⁴⁷. Przykładowo określone treści mogą rodzić podejrzenie, że stanowią zagrożenie publiczne, takie jak podżeganie do terroryzmu w rozumieniu art. 21 dyrektywy (UE) 2017/541. W takich przypadkach dostawca usług hostingu powinien niezwłocznie poinformować właściwe organy ścigania o takim podejrzeniu. Dostawca usług hostingu powinien przekazać wszystkie dostępne mu informacje na ten temat, w tym, w stosownych przypadkach, daną treść i, jeżeli jest dostępny, czas publikacji tej treści, wraz ze wskazaną strefą czasową, wyjaśnienie swoich podejrzeń oraz informacje niezbędne do zlokalizowania i zidentyfikowania odpowiedniego odbiorcy usługi. Niniejsze rozporządzenie nie stanowi podstawy prawnej do profilowania odbiorców usług w celu ewentualnego identyfikowania przestępstw przez dostawców usług hostingu. Informując organy ścigania, dostawcy usług hostingu powinni również przestrzegać innych mających zastosowanie przepisów prawa Unii lub prawa krajowego dotyczących ochrony praw i wolności osób.

- (57) Aby uniknąć nieproporcjonalnych obciążeń, dodatkowe obowiązki nałożone na mocy niniejszego rozporządzenia na dostawców platform internetowych, w tym platform umożliwiających konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów zawieranych na odległość, nie powinny mieć zastosowania do dostawców, którzy kwalifikują się jako mikroprzedsiębiorstwa lub małe przedsiębiorstwa zgodnie z definicją w zaleceniu 2003/361/WE. Z tego samego powodu dodatkowe obowiązki nie powinny mieć również zastosowania do dostawców platform internetowych, którzy wcześniej kwalifikowali się jako mikroprzedsiębiorstwa lub małe przedsiębiorstwa, w terminie 12 miesięcy od utraty przez nich tego statusu. Tacy dostawcy nie powinni być wyłączeni z obowiązku przekazywania informacji na temat średniej liczby aktywnych miesięcznie odbiorców usługi na wniosek koordynatora ds. usług cyfrowych właściwy dla miejsca siedziby lub na wniosek Komisji. Biorąc jednak pod uwagę, że bardzo duże platformy internetowe lub bardzo duże wyszukiwarki internetowe mają większy zasięg i większy wpływ na sposób, w jaki odbiorcy usługi uzyskują informacje i komunikują się w internecie, tacy dostawcy nie powinni korzystać z tego wyłączenia, bez względu na to, czy kwalifikują się lub niedawno kwalifikowali się jako mikroprzedsiębiorstwa lub małe przedsiębiorstwa. Przepisy konsolidacyjne ustanowione w zaleceniu

---

⁴⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z 5.04.2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępująca dyrektywę ramową Rady 2002/629/WSiSW (Dz. Urz. UE L 101, s. 1).

⁴⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/541 z 15.03.2017 r. w sprawie zwalczania terroryzmu i zastępująca decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW oraz zmieniająca decyzję Rady 2005/671/WSiSW (Dz. Urz. UE L 88, s. 6).

2003/361/WE pomagają w zapewnieniu zapobiegania przypadkom obchodzenia tych dodatkowych obowiązków. Żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie uniemożliwia dostawcom platform internetowych objętym tym wyłączeniem ustanowienia, na zasadzie dobrowolności, systemu wypełniającego co najmniej jeden z tych obowiązków.

- (58) Odbiorcy usługi powinni mieć możliwość łatwego i skutecznego zaskarżania niektórych decyzji dostawców platform internetowych dotyczących nielegalnych treści lub ich niezgodności z warunkami korzystania z usług, jeżeli decyzje takie mają dla nich negatywne skutki. W związku z tym dostawcy platform internetowych powinni być zobowiązani do zapewnienia wewnętrznych systemów rozpatrywania skarg, które spełniają określone warunki mające na celu zapewnienie łatwego dostępu do tych systemów i doprowadzenie do szybkiego, niedyskryminującego, niearbitralnego i sprawiedliwego rozstrzygnięcia i które podlegają weryfikacji człowieka w przypadku wykorzystania zautomatyzowanych środków. Takie systemy powinny umożliwiać wszystkim odbiorcom usługi wniesienie skargi i nie powinny określać wymogów formalnych, takich jak odesłanie do konkretnych, odpowiednich przepisów prawnych lub szczegółowych wyjaśnień prawnych. Odbiorcy usługi, którzy dokonali zgłoszenia za pośrednictwem mechanizmu zgłaszania i działania przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu lub za pośrednictwem mechanizmu zgłaszania treści naruszających warunki korzystania z usług dostawcy platform internetowych powinni być uprawnieni do korzystania z mechanizmu rozpatrywania skarg w celu zaskarżenia decyzji dostawcy platform internetowych dotyczącej ich zgłoszeń, w tym również w przypadku gdy uznają, że działania podjęte przez tego dostawcę nie były odpowiednie. Możliwość wniesienia skargi w celu uchylecia zaskarżonych decyzji powinna być dostępna przez co najmniej sześć miesięcy, począwszy od momentu poinformowania odbiorcy usługi o decyzji przez dostawcę platform internetowych.
- (59) Ponadto należy przewidzieć możliwość zaangażowania się, w dobrej wierze, w pozasądowe rozstrzygnięcie takich sporów, w tym sporów, których zadowalające rozstrzygnięcie z wykorzystaniem wewnętrznych systemów rozpatrywania skarg nie było możliwe, przez certyfikowane organy, które dysponują niezbędną niezależnością, środkami i wiedzą ekspercką, aby wykonywać swoje działania w sposób sprawiedliwy, szybki i oszczędny. Niezależność pozasądowych organów rozstrzygania sporów należy zapewnić również na poziomie osób fizycznych odpowiedzialnych za rozstrzygnięcie sporów, w tym za pomocą zasad dotyczących konfliktu interesów. Opłaty pobierane przez pozasądowe organy rozstrzygania sporów powinny być rozsądne, przystępne, atrakcyjne, niewygórowane dla konsumentów i proporcjonalne, oraz ustalane indywidualnie dla każdego przypadku. W przypadku gdy organ pozasądowego rozstrzygnięcia sporów jest certyfikowany przez właściwego koordynatora ds. usług cyfrowych, certyfikacja ta powinna być ważna we wszystkich państwach członkowskich. Dostawcy

platform internetowych powinni mieć możliwość odmowy uczestniczenia w pozasądowym postępowaniu w sprawie rozstrzygnięcia sporów na podstawie niniejszego rozporządzenia, jeżeli ten sam spór, w szczególności w odniesieniu do danych informacji i podstaw wydania zaskarżonej decyzji, skutków decyzji oraz podstaw zaskarżenia decyzji, jest już przedmiotem toczącego się postępowania przed właściwym sądem lub innym właściwym organem pozasądowego rozstrzygnięcia sporów lub został już rozstrzygnięty w takim postępowaniu. Odbiorcy usługi powinni mieć możliwość wyboru między wewnętrznym mechanizmem rozpatrywania skarg, pozasądowym rozstrzygnięciem sporów oraz możliwością wszczęcia, na każdym etapie, postępowania sądowego. Ponieważ wynik pozasądowego postępowania w sprawie rozstrzygnięcia sporów nie jest wiążący, nie należy uniemożliwiać stronom wszczynania postępowania sądowego w odniesieniu do tego samego sporu. Stworzone w ten sposób możliwości zaskarżania decyzji dostawców platform internetowych nie powinny jednak pod żadnym względem naruszać możliwości skorzystania z sądowych środków odwoławczych zgodnie z prawem danego państwa członkowskiego, a tym samym nie powinny wpływać na wykonywanie prawa do skutecznego środka prawnego na mocy art. 47 Karty. Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące pozasądowego rozstrzygnięcia sporów nie powinny zobowiązywać państw członkowskich do ustanowienia organów pozasądowego rozstrzygnięcia sporów.

- (60) W przypadku sporów o charakterze umownym między konsumentami a przedsiębiorstwami dotyczących nabycia towarów lub usług, dyrektywa 2013/11/UE zapewnia unijnym konsumentom i przedsiębiorstwom w Unii dostęp do posiadających certyfikaty jakości podmiotów zajmujących się alternatywnym rozstrzygnięciem sporów. W tym zakresie należy wyjaśnić, że przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące pozasądowego rozstrzygnięcia sporów pozostają bez uszczerbku dla tej dyrektywy, w tym dla wynikającego z niej prawa konsumentów do wycofania się z postępowania na dowolnym etapie, jeżeli będą niezadowoleni ze skuteczności lub z przebiegu postępowania.
- (61) Działanie przeciwko nielegalnym treściom można podejmować szybciej i jest ono rzetelniejsze, jeżeli dostawcy platform internetowych wprowadzają niezbędne środki w celu zapewnienia priorytetowego traktowania zgłoszeń dokonywanych przez zaufane podmioty sygnalizujące, działające w wyznaczonych dziedzinach, w których dysponują wiedzą specjalistyczną, za pośrednictwem mechanizmów zgłaszania i działania wymaganych na podstawie niniejszego rozporządzenia, bez uszczerbku dla wymogu przetwarzania wszystkich zgłoszeń dokonywanych w ramach tych mechanizmów i podejmowania decyzji w ich sprawie w sposób terminowy i niearbitralny oraz z zachowaniem należytej staranności. Status zaufanego podmiotu sygnalizującego powinien być przyznawany przez koordynatora ds. usług cyfrowych państwa członkowskiego, w którym osoba ubiegająca się o ten status ma siedzibę; status ten powinien być uznawany przez wszystkich dostawców platform internetowych objętych zakresem stosowania niniejszego

rozporządzenia. Status zaufanego podmiotu sygnalizującego należy przyznawać wyłącznie podmiotom, a nie osobom, które to podmioty wykazały między innymi, że posiadają szczególną wiedzę ekspercką i kompetencje w zakresie zwalczania nielegalnych treści oraz że działają w sposób dokładny, obiektywny i z zachowaniem należytej staranności. Podmioty takie mogą mieć charakter publiczny, na przykład w przypadku treści o charakterze terrorystycznym mogą to być jednostki ds. zgłaszania podejrzanych treści w internecie krajowych organów ścigania lub Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania („Europol”); mogą być to także organizacje pozarządowe i podmioty prywatne lub mieszane, takie jak organizacje należące do sieci gorących linii stowarzyszenia INHOPE służących do zgłaszania materiałów przedstawiających niegodziwe traktowanie dzieci w celach seksualnych oraz organizacje zajmujące się zgłaszaniem nielegalnych treści rasistowskich i ksenofobicznych w internecie. Aby uniknąć obniżenia wartości dodanej takiego mechanizmu, ogólna liczba osób, którym przyznano status zaufanych podmiotów sygnalizujących na mocy niniejszego rozporządzenia, powinna być ograniczona. W szczególności do ubiegania się o status zaufanych podmiotów sygnalizujących zachęca się stowarzyszenia branżowe reprezentujące interesy swoich członków, bez uszczerbku dla praw podmiotów prywatnych lub osób do zawierania dwustronnych umów z dostawcami platform internetowych.

- (62) Zaufane podmioty sygnalizujące powinny publikować łatwo zrozumiałe i szczegółowe sprawozdania dotyczące zgłoszeń dokonanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Sprawozdania te powinny zawierać informacje, takie jak liczba zgłoszeń pogrupowanych według tożsamości dostawcy usług hostingu, rodzaju treści oraz działań podjętych przez dostawcę. Ze względu na to, że zaufane podmioty sygnalizujące wykazują się wiedzą ekspercką i kompetencjami, można oczekiwać, że rozpatrywanie zgłoszeń dokonanych przez te podmioty będzie mniej uciążliwe, a tym samym będzie trwało krócej w porównaniu ze zgłoszeniami dokonywanymi przez innych odbiorców usługi. Niemniej jednak średni czas potrzebny na rozpatrzenie zgłoszenia może być nadal różny w zależności od czynników, w tym rodzaju nielegalnej treści, jakości zgłoszeń oraz faktycznych procedur technicznych wprowadzonych w celu dokonywania takich zgłoszeń.

Dla przykładu, mimo, iż kodeks postępowania w zakresie zwalczania nielegalnego nawoływania do nienawiści w internecie z 2016 r. stanowi punkt odniesienia dla uczestniczących przedsiębiorstw, jeżeli chodzi o czas potrzebny na rozpatrzenie ważnych zgłoszeń w celu usunięcia nielegalnego nawoływania do nienawiści, inne rodzaje nielegalnych treści mogą wymagać znacznie odmiennego czasu do rozpatrzenia w zależności od konkretnych faktów i okoliczności oraz rodzajów odpowiednich nielegalnych treści. Aby uniknąć nadużywania statusu zaufanego podmiotu sygnalizującego, powinna istnieć możliwość zawieszenia takiego statusu, jeżeli koordynator ds. usług cyfrowych właściwy dla miejsca siedziby

podjął czynności sprawdzające z uzasadnionych powodów. Przepisów niniejszego rozporządzenia dotyczących zaufanych podmiotów sygnalizujących nie należy rozumieć jako uniemożliwiające dostawcom platform internetowych podobnego traktowania zgłoszeń dokonywanych przez podmioty lub osoby, którym nie przyznano statusu zaufanego podmiotu sygnalizującego na podstawie niniejszego rozporządzenia, lub podejmowania innego rodzaju współpracy z innymi podmiotami zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami, w tym z niniejszym rozporządzeniem oraz z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794⁴⁸. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie powinny uniemożliwiać dostawcom platform internetowych korzystania z takich zaufanych podmiotów sygnalizujących lub podobnych mechanizmów w celu podejmowania szybkich i rzetelnych działań przeciwko treściom, które są niezgodne z warunkami korzystania z usług tych dostawców, w szczególności przeciwko treściom, które są szkodliwe dla odbiorców usługi podatnych na zagrożenia, takich jak małoletni.

- (63) Nadużywanie platform internetowych polegające na częstym przekazywaniu oczywiście nielegalnych treści lub częstym dokonywaniu oczywiście bezzasadnych zgłoszeń lub częstym wnoszeniu oczywiście bezzasadnych skarg w ramach – odpowiednio – mechanizmów i systemów ustanowionych na podstawie niniejszego rozporządzenia osłabia zaufanie oraz szkodzi prawom i prawnie uzasadnionym interesom zainteresowanych stron. Dlatego też konieczne jest wprowadzenie odpowiednich, proporcjonalnych i skutecznych zabezpieczeń przed takim nadużywaniem, które muszą respektować prawa i prawnie uzasadnione interesy wszystkich zaangażowanych stron, w tym mające zastosowanie podstawowe prawa i wolności zapisane w Karcie, w szczególności wolność wypowiedzi. Informacje należy uważać za stanowiące oczywiście nielegalne treści, a zgłoszenia lub skargi należy uważać za oczywiście bezzasadne, jeżeli dla osoby nieposiadającej wiedzy fachowej jest oczywiste, bez przeprowadzenia jakiegokolwiek merytorycznej analizy, że treści są nielegalne, a zgłoszenia lub skargi – bezzasadne.
- (64) Pod pewnymi warunkami dostawcy platform internetowych powinni tymczasowo zawiesić działania podejmowane w odniesieniu do osoby dopuszczającej się nadużyć. Pozostaje to bez uszczerbku dla swobody określania przez dostawców platform internetowych warunków korzystania z ich usług i przyjmowania bardziej rygorystycznych środków w przypadku oczywiście nielegalnych treści związanych z poważnymi przestępstwami, takich jak materiały dotyczące niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych. W celu zapewnienia przejrzystości możliwość tę należy jasno i wystarczająco szczegółowo określić w warunkach korzystania z usług platform internetowych. Od decyzji

---

⁴⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z 11.05.2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz.Urz. UE L 135, s. 53).

podjęmowanych w tym zakresie przez dostawców platform internetowych powinna zawsze przysługiwać możliwość odwołania się i decyzje takie powinny podlegać nadzorowi właściwego koordynatora ds. usług cyfrowych. Przed podjęciem decyzji o zawieszeniu, dostawcy platform internetowych powinni wysłać uprzednie ostrzeżenie, które powinno zawierać uzasadnienie ewentualnego zawieszenia i przedstawiać środki odwoławcze od takiej decyzji. Podejmując decyzję o zawieszeniu, dostawcy platform internetowych powinni przesłać uzasadnienie zgodnie z przepisami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu. Przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące nadużywania nie powinny unieemożliwiać dostawcom platform internetowych wprowadzania innych środków w celu rozwiązania problemu przekazywania nielegalnych treści przez odbiorców ich usług lub innego rodzaju nadużywania ich usług, w tym poprzez naruszenie warunków korzystania z ich usług, zgodnie z mającym zastosowanie prawem Unii i prawem krajowym. Przepisy te pozostają bez uszczerbku dla możliwości pociągnięcia do odpowiedzialności osób dopuszczających się nadużyć, w tym za szkody, którą przewidziano w prawie Unii lub prawie krajowym.

- (65) Ze względu na szczególne obowiązki i zobowiązania dostawców platform internetowych powinni oni podlegać obowiązkowi sprawozdawczym w zakresie przejrzystości, które mają zastosowanie dodatkowo do obowiązków sprawozdawczych w zakresie przejrzystości mających zastosowanie do wszystkich dostawców usług pośrednich na mocy niniejszego rozporządzenia. Do celów ustalenia, czy platformy internetowe i wyszukiwarki internetowe mogą być, odpowiednio, bardzo dużymi platformami internetowymi lub bardzo dużymi wyszukiwarkami internetowymi, które podlegają określonym dodatkowym obowiązkom na mocy niniejszego rozporządzenia, obowiązki sprawozdawcze w zakresie przejrzystości dotyczące platform internetowych i wyszukiwarek internetowych powinny obejmować określone obowiązki związane z publikowaniem i przekazywaniem informacji na temat średniej liczby aktywnych miesięcznie odbiorców usługi w Unii.
- (66) Aby zapewnić przejrzystość i umożliwić kontrolę decyzji dostawców platform internetowych dotyczących moderowania treści oraz monitorowanie rozpowszechniania nielegalnych treści w internecie, Komisja powinna prowadzić i publikować bazę danych zawierającą decyzje dostawców platform internetowych wraz z uzasadnieniami, w przypadku gdy usuwają oni informacje lub w inny sposób ograniczają ich dostępność lub dostęp do nich. Aby baza danych była stale aktualizowana, dostawcy platform internetowych powinni bez zbędnej zwłoki przedkładać w standardowym formacie decyzje i uzasadnienia po podjęciu decyzji, aby umożliwić aktualizację w czasie rzeczywistym, jeżeli jest to technicznie możliwe i proporcjonalne w stosunku do środków danej platformy internetowej. Ustrukturyzowana baza danych powinna umożliwiać dostęp do istotnych informacji i składanie odpowiednich zapytań, w szczególności w przypadku potencjalnie nielegalnych treści.

(67) Zwodnicze interfejsy na interfejsach internetowych platform internetowych to praktyki, które w istotny sposób zniekształcają lub ograniczają, celowo lub w praktyce, zdolność odbiorców usługi do dokonywania niezależnych i świadomych wyborów lub podejmowania takich decyzji. Praktyki te mogą być wykorzystywane w celu nakłonienia odbiorców usługi do niepożądanego zachowania lub do podejmowania niepożądanych decyzji, które mają dla nich negatywne skutki. Dostawcom platform internetowych należy zatem zakazać wprowadzania w błąd lub nakłaniania odbiorców usługi do określonego działania oraz osłabiania lub ograniczania autonomii, wpływania na podejmowanie decyzji lub wybory dokonywane przez odbiorców usługi poprzez strukturę, sposób zaprojektowania lub funkcje interfejsu internetowego lub jego części. Powinno to obejmować między innymi projektowanie w sposób podstępny możliwości dokonywania wyborów w celu nakłonienia odbiorców usługi do działań, które przynoszą korzyści dostawcy platform internetowych, lecz które mogą nie leżeć w interesie odbiorców usługi, prezentowanie wyborów w sposób nieneutralny, na przykład poprzez wyraźniejsze eksponowanie pewnych opcji przy pomocy elementów wizualnych, dźwiękowych lub innych, kiedy odbiorca usługi jest proszony o podjęcie decyzji.

Powinno to również obejmować wielokrotne zwracanie się do odbiorcy usługi o dokonanie wyboru, jeżeli takiego wyboru już dokonano, znacznie bardziej uciążliwą procedurę anulowania usługi niż jej wybór lub też utrudnianie dokonywania pewnych wyborów bądź też sprawianie, że ich dokonanie jest bardziej czasochłonne niż w przypadku innych wyborów, bezzasadne utrudnianie zaprzestania zakupów lub wypisania się z danej platformy internetowej umożliwiającej konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów zawieranych na odległość oraz dezorientowanie odbiorców usługi poprzez zachęcanie ich do podejmowania decyzji dotyczących transakcji lub poprzez domyślne ustawienia, które są bardzo trudne do zmiany, a zatem powodowanie nieracjonalnej stronniczości procesu podejmowania decyzji przez usługobiorcę w sposób, który zniekształca i ogranicza jego autonomię, podejmowanie decyzji i wybór. Przepisów zapobiegających stosowaniu zwodniczych interfejsów nie należy jednak rozumieć jako uniemożliwiających dostawcom bezpośrednią interakcję z odbiorcami usługi i oferowanie im nowych lub dodatkowych usług. Legalne praktyki, na przykład reklamowe, które są zgodne z prawem Unii, nie powinny same w sobie być uznawane za zwodnicze interfejsy. Przepisy dotyczące zwodniczych interfejsów należy interpretować w taki sposób, aby obejmowały zakazane praktyki wchodzące w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia w zakresie, w jakim praktyki te nie są już objęte zakresem stosowania dyrektywy 2005/29/WE lub rozporządzenia (UE) 2016/679.

(68) Reklama internetowa odgrywa ważną rolę w środowisku internetowym, w tym w odniesieniu do udostępniania platform internetowych, na których świadczenie usługi jest niekiedy w całości lub po części finansowane bezpośrednio lub

pośrednio z przychodów reklamowych. Reklama internetowa może jednak przyczynić się do powstania znaczących zagrożeń, począwszy od reklam, które same w sobie stanowią nielegalne treści, poprzez zapewnianie zachęt finansowych do publikowania lub akcentowania nielegalnych lub w inny sposób szkodliwych treści i działań w internecie, aż po dyskryminujące prezentowanie reklam, które ma wpływ na równe traktowanie i równość szans obywateli. Oprócz wymogów wynikających z art. 6 dyrektywy 2000/31/WE dostawców platform internetowych należy zobowiązać zatem do zapewnienia odbiorcom usługi określonych zindywidualizowanych informacji niezbędnych do zrozumienia, kiedy i w czym imieniu prezentowana jest reklama. Powinni oni zapewnić, by informacje te były wyraźne, między innymi za pomocą standardowych znaków wizualnych lub dźwiękowych, łatwo rozpoznawalne i jednoznaczne dla przeciętnego odbiorcy usługi; informacje powinny też być dostosowane do charakteru interfejsu internetowego konkretnej usługi. Ponadto odbiorcy usługi powinni dysponować informacjami, dostępnymi bezpośrednio z interfejsu internetowego, gdzie reklama jest prezentowana, na temat głównych parametrów wykorzystywanych do ustalenia, jakie konkretne reklamy są im prezentowane, stanowiącymi rzeczywiste wyjaśnienie stojącej za tym logiki, w tym na temat tego, czy reklamy są wyświetlane na podstawie profilowania.

Takie wyjaśnienia powinny obejmować informacje na temat metody wykorzystanej do prezentacji reklamy, na przykład, czy jest to reklama kontekstowa czy też innego rodzaju, oraz, w stosownych przypadkach, na temat zastosowanych głównych kryteriów profilowania; odbiorcę usługi należy również informować o wszelkich dostępnych mu środkach służących zmianie takich kryteriów. Określone w niniejszym rozporządzeniu wymogi dotyczące udzielania informacji związanych z reklamą pozostają bez uszczerbku dla stosowania odpowiednich przepisów rozporządzenia (UE) 2016/679, w szczególności przepisów dotyczących prawa do sprzeciwu, zautomatyzowanego podejmowania decyzji w indywidualnych przypadkach, w tym profilowania, a w szczególności potrzeby uzyskania zgody osoby, której dane dotyczą, przed przetwarzaniem danych osobowych do celów ukierunkowania reklam. Podobnie pozostają one bez uszczerbku dla przepisów ustanowionych w dyrektywie 2002/58/WE, w szczególności przepisów dotyczących przechowywania informacji w urządzeniach końcowych i dostępu do informacji w nich przechowywanych. Wreszcie niniejsze rozporządzenie uzupełnia stosowanie dyrektywy 2010/13/UE, która nakłada środki umożliwiające użytkownikom deklarowanie handlowych przekazów audiowizualnych w filmach wideo stworzonych przez użytkownika. Uzupełnia ona też obowiązki przedsiębiorców dotyczące ujawniania komunikatów handlowych wynikające z dyrektywy 2005/29/WE.

- (69) Jeżeli odbiorcom usługi prezentuje się reklamy oparte na technikach targetowania, zoptymalizowane tak, aby odpowiadały ich zainteresowaniom i potencjalnie odwoływały się do ich słabości, może to mieć szczególnie poważne

skutki negatywne. W niektórych przypadkach techniki manipulacyjne mogą negatywnie wpływać na całe grupy i zwiększać szkody społeczne, na przykład przyczyniając się do kampanii dezinformacyjnych lub dyskryminując niektóre grupy. Platformy internetowe są szczególnie wrażliwym środowiskiem, jeżeli chodzi o takie praktyki, i stwarzają większe zagrożenie społeczne. W związku z tym dostawcy platform internetowych nie powinni prezentować reklam opartych na profilowaniu zgodnie z definicją w art. 4 pkt 4 rozporządzenia (UE) 2016/679 z wykorzystaniem szczególnych kategorii danych osobowych, o których mowa w art. 9 ust. 1 tego, w tym poprzez stosowanie kategorii profilowania opartych na tych szczególnych kategoriach. Zakaz ten pozostaje bez uszczerbku dla obowiązków mających zastosowanie do dostawców platform internetowych lub innych dostawców usług bądź reklamodawców uczestniczących w rozpowszechnianiu reklam na mocy prawa Unii dotyczącego ochrony danych osobowych.

- (70) Podstawową częścią działalności platformy internetowej jest sposób szeregowania i prezentowania informacji na jej interfejsie internetowym, aby ułatwić i zoptymalizować dostęp do informacji odbiorcom usługi. Odbywa się to na przykład poprzez algorytmiczne sugerowanie, plasowanie i szeregowanie informacji, wyróżnianie za pomocą tekstu lub innych przedstawień graficznych lub w inny sposób selekcjonowanie informacji przekazywanych przez odbiorców. Takie systemy rekomendacji mogą mieć znaczący wpływ na zdolność odbiorców do wyszukiwania informacji i interakcji z nimi w internecie, także w celu ułatwienia odbiorcom usługi wyszukiwania odpowiednich informacji i przyczynienia się do poprawy doświadczeń użytkowników. Odgrywają one również ważną rolę w akcentowaniu pewnych wiadomości, wirusowym rozpowszechnianiu informacji i stymulowaniu zachowań w internecie. W związku z tym platformy internetowe powinny stale zapewniać, aby odbiorcy ich usługi byli należycie poinformowani o tym, jak systemy rekomendacji oddziałują na sposób prezentowania im informacji oraz aby mieli wpływ na to, jak prezentowane są im informacje. Powinny one jasno przedstawiać parametry takich systemów rekomendacji w łatwo zrozumiały sposób, aby zapewnić, by odbiorcy usługi rozumieć, w jaki sposób szeregowane są przedstawiane im informacje. Parametry te powinny obejmować co najmniej najważniejsze kryteria służące określeniu informacji sugerowanych odbiorcy usługi oraz powody ich odpowiedniego znaczenia, w tym przypadki, w których informacje są szeregowane na podstawie profilowania i zachowania w internecie.
- (71) Ochrona małoletnich jest ważnym celem polityki Unii. Platformę internetową można uznać za dostępną dla małoletnich, jeżeli warunki korzystania z jej usług umożliwiają małoletnim korzystanie z usługi, gdy jej usługa jest skierowana do małoletnich lub korzystają z niej w przeważającej mierze małoletni, lub gdy dostawca w inny sposób ma świadomość, że niektórzy odbiorcy jego usługi są małoletni, na przykład dlatego, że w innych celach przetwarza już dane osobowe odbiorców usługi ujawniające ich wiek. Dostawcy platform internetowych,

z których korzystają małoletni, powinni wprowadzić odpowiednie i proporcjonalne środki w celu ochrony małoletnich, na przykład poprzez domyślne, w stosownych przypadkach, projektowanie swoich interfejsów internetowych lub ich części z zachowaniem najwyższego poziomu prywatności, bezpieczeństwa i ochrony małoletnich, a także poprzez przyjmowanie norm ochrony małoletnich lub stosowanie kodeksów postępowania służących ochronie małoletnich. Powinni oni uwzględniać najlepsze praktyki i dostępne wytyczne, takie jak te zawarte w komunikacie Komisji pt. „Cyfrowa dekada dla dzieci i młodzieży: nowa europejska strategia na rzecz lepszego internetu dla dzieci (BIK+)”. Dostawcy platform internetowych nie powinni prezentować reklam opartych na profilowaniu z wykorzystaniem danych osobowych odbiorcy usługi, jeżeli wiedzą z wystarczającą pewnością, że odbiorca usługi jest małoletni. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679, w szczególności z zasadą minimalizacji danych przewidzianą w art. 5 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia, zakaz ten nie powinien powodować, iż dostawca platformy internetowej będzie utrzymywał, pozyskiwał lub przetwarzał większą ilość danych osobowych niż już posiada w celu oceny, czy odbiorca usługi jest małoletni. W związku z tym obowiązek ten nie powinien zachęcać dostawców platform internetowych do gromadzenia danych dotyczących wieku odbiorcy usługi przed skorzystaniem przez niego z usługi. Obowiązek ten powinien pozostawać bez uszczerbku dla prawa Unii w zakresie ochrony danych osobowych.

- (72) Aby przyczynić się do tworzenia bezpiecznego, godnego zaufania i przejrzystego środowiska internetowego dla konsumentów, a także dla innych zainteresowanych stron, takich jak konkurujący przedsiębiorcy i posiadacze praw własności intelektualnej, oraz aby zniechęcić przedsiębiorców do sprzedawania produktów lub usług z naruszeniem mających zastosowanie przepisów, platformy internetowe umożliwiające konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów zawieranych na odległość powinny zapewniać możliwość zidentyfikowania takich przedsiębiorców. W związku z tym przedsiębiorca powinien być zobowiązany do przekazywania dostawcom platform internetowych umożliwiającym konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów zawieranych na odległość niektórych istotnych informacji, między innymi do celów propagowania wiadomości na temat produktów lub ich oferowania. Wymóg ten powinien mieć również zastosowanie do przedsiębiorców, którzy na podstawie umów bazowych propagują wiadomości o produktach lub usługach w imieniu marek. Tacy dostawcy platform internetowych powinni przechowywać wszystkie informacje w bezpieczny sposób przez okres obowiązywania stosunku umownego z danym przedsiębiorcą i przez kolejne sześć miesięcy, aby umożliwić dochodzenie roszczeń od danego przedsiębiorcy lub wykonanie nakazów związanych z tym przedsiębiorcą.

Ten obowiązek jest niezbędny i proporcjonalny, by umożliwić organom publicznym i podmiotom prywatnym mającym prawnie uzasadniony interes uzyskanie

dostęp do tych informacji, między innymi w drodze nakazów udzielenia informacji, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, zgodnie z mającym zastosowanie prawem, w tym z przepisami dotyczącymi ochrony danych osobowych. Obowiązek ten nie wpływa na potencjalny obowiązek zachowania pewnych treści przez dłuższe okresy, w oparciu o inne przepisy prawa Unii lub przepisy prawa krajowego zgodne z prawem Unii. Bez uszczerbku dla definicji przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu, każdy przedsiębiorca, niezależnie od tego, czy jest osobą fizyczną czy prawną, określony na podstawie art. 6a ust. 1 lit. b) dyrektywy 2011/83/UE i art. 7 ust. 4 lit. f) dyrektywy 2005/29/WE, powinien być możliwy do zidentyfikowania, w przypadku gdy oferuje produkt lub usługę za pośrednictwem platformy internetowej. Dyrektywa 2000/31/WE zobowiązuje wszystkich dostawców usług społeczeństwa informacyjnego do zapewnienia odbiorcom usługi i właściwym organom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do pewnych informacji umożliwiających identyfikację wszystkich dostawców. Wymogi w zakresie identyfikowalności dotyczące dostawców platform internetowych umożliwiających konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów zawieranych na odległość, określone w niniejszym rozporządzeniu, nie mają wpływu na stosowanie dyrektywy Rady (UE) 2021/514⁴⁹, która służy realizacji innych uzasadnionych celów leżących w interesie publicznym.

- (73) Aby zapewnić skuteczne i odpowiednie stosowanie tego obowiązku bez nakładania nieproporcjonalnych obciążeń, dostawcy platform internetowych umożliwiających konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów zawieranych na odległość powinni dołożyć wszelkich starań w celu oceny wiarygodności informacji przekazywanych przez zainteresowanych przedsiębiorców, w szczególności wykorzystując ogólnodostępne oficjalne internetowe bazy danych i interfejsy internetowe, takie jak krajowe rejestry handlowe i system wymiany informacji o VAT, lub zwrócić się do zainteresowanych przedsiębiorców o dostarczenie wiarygodnych dokumentów potwierdzających, takich jak kopie dokumentów tożsamości, uwierzytelnione wyciągi z rachunków płatniczych, zaświadczenia o prowadzeniu działalności gospodarczej i zaświadczenia z rejestrów handlowych. Aby wypełnić ten obowiązek, mogą oni również korzystać z innych źródeł, dostępnych do użytku na odległość, które oferują podobny stopień wiarygodności. Nie należy jednak wymagać od zainteresowanych dostawców platform internetowych, aby podejmowali nadmierne lub kosztowne działania zmierzające do ustaleniu faktów w internecie ani przeprowadzali nieproporcjonalną weryfikację na miejscu. Nie należy również rozumieć, że tacy dostawcy, którzy dołożyli wszelkich starań wymaganych w niniejszym rozporządzeniu, gwarantują wiarygodność informacji skierowanych do konsumentów lub innych zainteresowanych stron.

---

⁴⁹ Dyrektywa Rady (UE) 2021/514 z 22.03.2021 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (Dz.Urz. UE L 104, s. 1).

- (74) Dostawcy platform internetowych umożliwiających konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów zawieranych na odległość powinni projektować i organizować swój interfejs internetowy w sposób umożliwiający przedsiębiorcom wypełnianie obowiązków wynikających z odpowiednich przepisów prawa Unii, w szczególności wymogów określonych w art. 6 i 8 dyrektywy 2011/83/UE, art. 7 dyrektywy 2005/29/WE, art. 5 i 6 dyrektywy 2000/31/WE oraz art. 3 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁵⁰. W tym celu zainteresowani dostawcy platform internetowych powinni dołożyć wszelkich starań, by ocenić, czy przedsiębiorcy korzystający z ich usług zamieścili kompletne informacje na ich interfejsach internetowych, zgodnie z odpowiednimi mającymi zastosowanie przepisami prawa Unii. Dostawcy platform internetowych powinni zapewnić, aby produkty lub usługi nie były oferowane, dopóki takie informacje nie są kompletne. Nie powinno to oznaczać nałożenia na zainteresowanych dostawców platform internetowych obowiązku ogólnego monitorowania produktów lub usług oferowanych przez przedsiębiorców za pośrednictwem ich usług ani ogólnego obowiązku ustalania faktów, w szczególności dokonywania oceny prawdziwości informacji przekazywanych przez przedsiębiorców. Interfejsy internetowe powinny być przyjazne dla użytkowników i łatwo dostępne dla przedsiębiorców i konsumentów. Dodatkowo, po umożliwieniu przedsiębiorcy oferowania produktu lub usługi, zainteresowani dostawcy platform internetowych powinni dołożyć rozsądnych starań, aby losowo sprawdzić, czy oferowane produkty lub usługi zostały zidentyfikowane jako nielegalne w jakichkolwiek oficjalnych, ogólnodostępnych internetowych bazach danych lub interfejsach internetowych nadających się do odczytu maszynowego, dostępnych w państwie członkowskim lub w Unii. Komisja powinna również zachęcać do identyfikowalności produktów za pomocą rozwiązań technologicznych, takich jak podpisane cyfrowo fotokody (kody QR) lub niewymienialne tokeny. Komisja powinna wspierać opracowywanie norm, a w przypadku ich braku – rozwiązań rynkowych, które mogą być do zaakceptowania przez zainteresowane strony.
- (75) Biorąc pod uwagę znaczenie bardzo dużych platform internetowych ze względu na ich zasięg, w szczególności wyrażony liczbą odbiorców usługi, dla ułatwienia debaty publicznej, transakcji gospodarczych i publicznego rozpowszechniania informacji, opinii i pomysłów oraz dla wywierania wpływu na sposób, w jaki odbiorcy uzyskują i przekazują informacje w internecie, konieczne jest nałożenie na dostawców tych platform szczególnych obowiązków, dodatkowych w stosunku do obowiązków mających zastosowanie do wszystkich platform internetowych. Ze względu na ich kluczową rolę w znajdowaniu i udostępnianiu informacji w internecie konieczne jest również nałożenie tych obowiązków, w zakresie, w jakim mają one zastosowanie, na dostawców bardzo dużych wyszukiwarek

⁵⁰ Dyrektywa 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 16.02.1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. Urz. UE L 80, s. 27).

internetowych. Te dodatkowe obowiązki spoczywające na dostawcach bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych są konieczne, aby zaradzić takim obawom dotyczącym porządku publicznego, ponieważ brakuje alternatywnych i mniej restrykcyjnych środków, które pozwoliłyby skutecznie osiągnąć ten sam rezultat.

- (76) Bardzo duże platformy internetowe i bardzo duże wyszukiwarki internetowe mogą powodować zagrożenia społeczne, których zakres i skutki są inne niż w przypadku mniejszych platform. Dostawcy takich bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych powinni zatem spełniać najwyższą normę dotyczącą obowiązków w zakresie należytej staranności, proporcjonalnie do wywoływanych przez nich skutków społecznych. Gdy liczba aktywnych odbiorców platformy internetowej lub aktywnych odbiorców wyszukiwarki internetowej, obliczona jako średnia za okres sześciu miesięcy, osiągnie znaczący udział w ludności Unii, ryzyko systemowe, jakie stwarza platforma internetowa lub wyszukiwarka internetowa, może mieć nieproporcjonalny wpływ w Unii. Należy uznać, że taki znaczny zasięg występuje, w przypadku gdy taka liczba przekracza próg operacyjny ustalony na poziomie 45 mln osób, co odpowiada 10% ludności Unii. Ten próg operacyjny powinien być aktualizowany i w związku z tym należy przekazać Komisji uprawnienia do uzupełniania, w razie potrzeby, przepisów niniejszego rozporządzenia w drodze aktów delegowanych.
- (77) Aby określić zasięg danej platformy internetowej lub wyszukiwarki internetowej, konieczne jest ustalenie średniej liczby aktywnych odbiorców każdej usługi indywidualnie. W związku z tym średnia liczba aktywnych miesięcznie odbiorców platformy internetowej powinna odzwierciedlać wszystkich odbiorców faktycznie korzystających z usługi co najmniej raz w danym okresie poprzez zetknięcie się z informacjami rozpowszechnianymi na interfejsie internetowym platformy internetowej, jak na przykład oglądanie ich, słuchanie ich lub dostarczanie informacji, tak jak przedsiębiorcy na internetowej platformie handlowej umożliwiającej konsumentom zawieranie z przedsiębiorstwami umów zawieranych na odległość.

Do celów niniejszego rozporządzenia korzystanie nie ogranicza się do interakcji z informacjami poprzez kliknięcie, komentowanie, tworzenie hiperłączy, udostępnianie, nabywanie lub przeprowadzanie transakcji na platformie internetowej. W konsekwencji pojęcie aktywnego odbiorcy usługi niekoniecznie pokrywa się z pojęciem zarejestrowanego użytkownika usługi. Jeżeli chodzi o wyszukiwarki internetowe, pojęcie aktywnego odbiorcy usługi powinna obejmować osoby, które oglądają informacje na swoim interfejsie internetowym, ale nie powinna obejmować na przykład właścicieli stron internetowych indeksowanych przez wyszukiwarkę internetową, ponieważ nie korzystają oni aktywnie z tej usługi. Liczba aktywnych odbiorców usługi powinna obejmować wszystkich indywidualnych odbiorców usługi, którzy korzystają z danej usługi. W tym

celu odbiorca usługi, który korzysta z różnych interfejsów internetowych, takich jak strony internetowe lub aplikacje, w tym również w przypadku, gdy dostęp do usług odbywa się za pośrednictwem różnych ujednoczonych formatów adresowania zasobów (adresy URL) lub nazw domen, powinien, w miarę możliwości, być liczony tylko jeden raz. Pojęcie aktywnego odbiorcy usługi nie powinno jednak obejmować przypadkowego korzystania z usługi przez odbiorców innych dostawców usług pośrednich, którzy pośrednio udostępniają informacje przechowywane przez dostawcę platform internetowych poprzez tworzenie hiperłączy lub indeksowanie przez dostawcę wyszukiwarki internetowej. Ponadto niniejsze rozporządzenie nie nakłada na dostawców platform internetowych lub wyszukiwarek internetowych obowiązku szczególnego śledzenia osób fizycznych w internecie. Jeżeli tacy dostawcy są w stanie pomijać zautomatyzowanych użytkowników, takich jak boty lub programy do wydobywania danych, bez dalszego przetwarzania danych osobowych i śledzenia, mogą to czynić. Na określenie liczby aktywnych odbiorców usług mogą mieć wpływ zmiany rynkowe i techniczne, w związku z czym należy przekazać Komisji uprawnienia do uzupełniania przepisów niniejszego rozporządzenia w drodze aktów delegowanych ustanawiających metodykę określania aktywnych odbiorców platformy internetowej lub wyszukiwarki internetowej, odzwierciedlającą w razie potrzeby charakter usługi i sposób, w jaki zachodzi interakcja między usługą a jej odbiorcą.

- (78) Ze względu na efekty sieciowe charakteryzujące gospodarkę platforma baza użytkowników platformy internetowej lub wyszukiwarki internetowej może szybko się powiększyć i osiągnąć rozmiary bardzo dużej platformy internetowej lub bardzo dużej wyszukiwarki internetowej, co wiąże się z oddziaływaniem na rynek wewnętrzny. Może się tak stać w przypadku wzrostu wykładniczego następującego w krótkich okresach lub dużej globalnej obecności i obrotów pozwalających platformie internetowej lub wyszukiwarce internetowej na pełne wykorzystanie efektów sieciowych oraz korzyści skali i zakresu. Wysoki roczny obrót lub kapitalizacja rynkowa mogą w szczególności wskazywać na szybką skalowalność pod względem dotarcia do użytkowników. W takich przypadkach koordynator ds. usług cyfrowych właściwy dla miejsca siedziby lub Komisja powinni mieć możliwość wnioskowania o częstsze składanie przez dostawcę platformy internetowej lub wyszukiwarki internetowej sprawozdań dotyczących liczby aktywnych odbiorców usługi, aby móc w odpowiednim czasie określić moment, w którym tę platformę lub tę wyszukiwarkę należy wskazać jako – odpowiednio – bardzo dużą platformę internetową lub bardzo dużą wyszukiwarkę internetową do celów niniejszego rozporządzenia.
- (79) Sposób korzystania z bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych może mieć istotny wpływ na bezpieczeństwo w internecie, kształtowanie opinii publicznej i dyskursu publicznego, a także handel w internecie. Sposób, w jaki projektują one swoje usługi, jest zasadniczo zoptymalizowany pod kątem przynoszenia korzyści ich modelom biznesowym,

które często opierają się na reklamie, i może wywoływać problemy społeczne. Do skutecznego rozpoznania i ograniczenia ryzyka oraz szkód społecznych i gospodarczych, które mogą powstać, niezbędna jest skuteczna regulacja i egzekwowanie. Zgodnie z niniejszym rozporządzeniem dostawcy bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych powinni zatem oceniać ryzyko systemowe wynikające z projektu, funkcjonowania i korzystania z ich usług, a także z potencjalnego nadużywania usług przez odbiorców usług, oraz powinni wprowadzać odpowiednie środki zmniejszające to ryzyko, przy jednoczesnym poszanowaniu praw podstawowych. Określając znaczenie potencjalnych negatywnych skutków i wpływu, dostawcy powinni rozważyć dotkliwość potencjalnego wpływu i prawdopodobieństwo wystąpienia całości takiego ryzyka systemowego. Na przykład mogliby ocenić, czy potencjalny negatywny wpływ może dotyczyć dużej liczby osób, czy jest on nieodwracalny, lub czy trudno jest naprawić i przywrócić sytuację istniejącą przed wystąpieniem potencjalnego wpływu.

- (80) Cztery kategorie ryzyka systemowego wymagają dogłębnej oceny ze strony dostawców bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych. Pierwsza kategoria dotyczy ryzyka związanego z rozpowszechnianiem nielegalnych treści, między innymi rozpowszechnianiem materiałów przedstawiających niegodziwe traktowanie dzieci w celach seksualnych lub nielegalne nawoływanie do nienawiści lub inne rodzaje nadużywania ich usług do celów przestępczych, a także dopuszczaniem się nielegalnych działań, takich jak sprzedaż produktów lub usług zakazanych prawem Unii lub prawem krajowym, w tym produktów niebezpiecznych lub podrobionych, oraz nielegalny handel zwierzętami. Na przykład takie rozpowszechnianie lub działania mogą stanowić znaczące ryzyko systemowe w przypadku, gdy dostęp do nielegalnych treści może szybko i szeroko rozprzestrzeniać się za pośrednictwem kont o szczególnie dużym zasięgu lub innych środków akcentujących. Dostawcy bardzo dużych platform internetowych oraz bardzo dużych wyszukiwarek internetowych powinni oceniać ryzyko rozpowszechniania nielegalnych treści niezależnie od tego, czy dane informacje są również niezgodne z warunkami korzystania z ich usług. Ocena ta pozostaje bez uszczerbku dla osobistej odpowiedzialności odbiorcy usługi bardzo dużych platform internetowych lub właścicieli stron internetowych indeksowanych przez bardzo duże wyszukiwarki internetowe za ewentualny nielegalny charakter ich działalności na podstawie obowiązującego prawa.
- (81) Druga kategoria dotyczy faktycznego lub przewidywalnego wpływu usługi na wykonywanie chronionych Kartą praw podstawowych, w tym godności ludzkiej, wolności wypowiedzi i informacji, w tym wolności i pluralizmu mediów, prawa do życia prywatnego, ochrony danych, prawa do niedyskryminacji, praw dziecka i ochrony konsumentów. Takie ryzyko może wystąpić na przykład w związku z projektem systemów algorytmicznych wykorzystywanych przez bardzo dużą

platformę internetową lub bardzo dużą wyszukiwarke internetową lub z nadużywaniem ich usług polegającym na dokonywaniu zgłoszeń stanowiących nadużycie lub stosowaniu innych metod tłumienia wypowiedzi lub ograniczania konkurencji. Przy ocenie rodzajów ryzyka w odniesieniu do praw dziecka dostawcy bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych powinni przeanalizować na przykład, w jakim stopniu projekt i funkcjonowanie danej usługi są łatwo zrozumiałe dla małoletnich, a także w jaki sposób – poprzez świadczoną przez nich usługę – małoletni mogą zetknąć się z treściami, które mogą mieć szkodliwy wpływ na ich zdrowie oraz rozwój fizyczny, psychiczny i moralny. Takie ryzyko może powstać na przykład w związku z projektem interfejsów internetowych, które umyślnie lub nieumyślnie wykorzystują słabe strony i niedoświadczenie małoletnich lub które mogą powodować zachowania nałogowe.

- (82) Trzecia kategoria ryzyka dotyczy faktycznego lub przewidywalnego negatywnego wpływu na procesy demokratyczne, dyskurs obywatelski i procesy wyborcze, a także na bezpieczeństwo publiczne.
- (83) Czwarta kategoria ryzyka wynika z podobnych obaw związanych z projektowaniem i funkcjonowaniem bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych lub korzystaniem z nich, w tym poprzez manipulację, co ma faktyczny lub przewidywalny negatywny wpływ na ochronę zdrowia publicznego, małoletnich oraz poważne negatywne konsekwencje dla fizycznego i psychicznego dobrostanu osoby, lub na przemoc ze względu na płeć. Takie ryzyko może również wynikać ze skoordynowanych kampanii dezinformacyjnych dotyczących zdrowia publicznego lub z projektowania interfejsów internetowych, które mogą stymulować uzależnienia behawioralne u odbiorców usług.
- (84) Oceniając takie ryzyko systemowe, dostawcy bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych powinni skupić się na systemach lub innych elementach, które mogą przyczynić się do powstania ryzyka, w tym na wszystkich systemach algorytmicznych, które mogą być istotne, w szczególności na swoich systemach rekomendacji i systemach reklamowych, zwracając uwagę na powiązane praktyki w zakresie gromadzenia i wykorzystywania danych. Powinni oni również ocenić, czy warunki korzystania z ich usług oraz ich egzekwowanie są odpowiednie, a także dokonać oceny swoich procesów moderacji treści, narzędzi technicznych i przydzielonych zasobów. Oceniając ryzyko systemowe określone w niniejszym rozporządzeniu, dostawcy ci powinni również skupić się na informacjach, które nie są nielegalne, ale przyczyniają się do powstania ryzyka systemowego określonego w niniejszym rozporządzeniu. Tacy dostawcy powinni zatem zwracać szczególną uwagę na to, w jaki sposób ich usługi są wykorzystywane do rozpowszechniania lub akcentowania wprowadzających w błąd lub zwodniczych treści, w tym dezinformacji. W przypadku gdy algorytmiczne akcentowanie informacji przyczynia się do ryzyka systemowego,

dostawcy ci powinni należycie uwzględnić to w swoich ocenach ryzyka. Jeżeli ryzyko ma charakter lokalny lub występują różnice językowe, dostawcy ci powinni również uwzględnić to w swoich ocenach ryzyka. Dostawcy bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych powinni w szczególności ocenić, w jaki sposób projekt i funkcjonowanie ich usług, a także celowa i często skoordynowana manipulacja oraz korzystanie z ich usług, lub systemowe naruszenie warunków korzystania z usług, przyczyniają się do takiego ryzyka. Ryzyko takie może powstać na przykład w wyniku nieautentycznego korzystania z usługi, takiego jak zakładanie fałszywych kont, korzystanie z botów lub oszukańcze korzystanie z usług oraz innych zautomatyzowanych lub częściowo zautomatyzowanych zachowań, które mogą prowadzić do szybkiego i szerokiego publicznego rozpowszechniania informacji stanowiących nielegalne treści lub treści niezgodne z warunkami korzystania z usług platformy internetowej lub wyszukiwarki internetowej oraz przyczynić się do prowadzenia kampanii dezinformacyjnych.

- (85) Aby kolejne oceny ryzyka mogły opierać się na poprzednich ocenach i uwzględniać zmiany w zakresie zidentyfikowanego ryzyka, a także aby ułatwić działania w zakresie czynności sprawdzających i egzekwowanie, dostawcy bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych powinni przechowywać wszystkie dokumenty potwierdzające dotyczące przeprowadzonych przez nich ocen ryzyka, takie jak informacje na temat ich przygotowania, dane bazowe oraz dane dotyczące testowania ich systemów algorytmicznych.
- (86) Dostawcy bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych powinni wdrożyć, z poszanowaniem praw podstawowych, niezbędne środki w celu ograniczania z należytą starannością ryzyka systemowego określonego w ocenach ryzyka. Wszelkie przyjęte środki powinny być zgodne z wymogami w zakresie należytej staranności określonymi w niniejszym rozporządzeniu oraz racjonalne i skuteczne w ograniczaniu określonych rodzajów ryzyka systemowego. Powinny one być proporcjonalne w świetle możliwości ekonomicznych dostawcy bardzo dużej platformy internetowej lub bardzo dużej wyszukiwarki internetowej oraz potrzeby unikania niepotrzebnych ograniczeń w korzystaniu z ich usług, z należyтым uwzględnieniem potencjalnych negatywnych skutków dla tych praw podstawowych. Dostawcy ci powinni zwrócić szczególną uwagę na wpływ na wolność wypowiedzi.
- (87) Dostawcy bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych powinni rozważyć, w ramach takich środków zmniejszających ryzyko, na przykład dostosowanie wszelkich niezbędnych projektów, cech lub funkcjonowania ich usług, takich jak projekt interfejsu internetowego. Powinni oni w razie potrzeby dostosować i stosować warunki korzystania z ich usług, zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia dotyczącymi warunków korzystania z usług. Inne odpowiednie środki mogą obejmować dostosowanie systemów moderowania treści i procesów wewnętrznych lub dostosowanie